

Obsah

Sezóna 2010 aneb Noha v hlavní roli (<i>Lenka K.</i>)	3
Cena Střední Moravy 2010 (<i>Lenka K.</i>)	4
Czech 5 Days O 2010 (<i>Dana F.</i>).....	6
Pětidenní v Hradčanech (<i>Magda D.</i>)	8
3 Days of Belgium (<i>Mirek O.</i>).....	10
Už i ty, můj stíne? (<i>Martin K.</i>).....	11
O dětech (<i>Mirek O.</i>).....	12
Byli jste na závodech ve Svatoslavi? (<i>Lenka P.</i>).....	14
Nejlepší závod mého života (<i>Martin K.</i>)	16
Rodinné štafety Milovy 2010 (<i>Maruška N..</i>)	19
Obchodní cestující v Praze (<i>Michal K.</i>)	21
Hrobařka nebo mrtvolka? (<i>Lucka J.</i>)	22
Moje mistrovské mistrovství (<i>Zuzka F.</i>)	26
8-15-11-9 (<i>Honza K.</i>)	27
Chaloupecké kufrování 2010 (<i>Věrka F.</i>)	28
Můj první (skoro) vyhraný závod (<i>Božík P.</i>).....	28
Má pravdu řecký filosof? (<i>Mirek O.</i>)	29
O-země zaslíbená (<i>Honza K.</i>).....	30
Chvilé zoufalství (<i>Petr F.</i>).....	31
Úvodní sraz VD (<i>Honza K.</i>).....	32
Orientácký tábor ve Starém městě pod Landštejnem (<i>Honzík N.</i>)	33
Bludná báje – Bláznivý běh (<i>Zuzka K.</i>).....	34
Ode dnes spolu (<i>Mirek O.</i>)	34
Zábava	35
Zhodnocení sezóny 2010.....	39

Sezóna 2010 aneb Noha v hlavní roli

Lenka Křížová

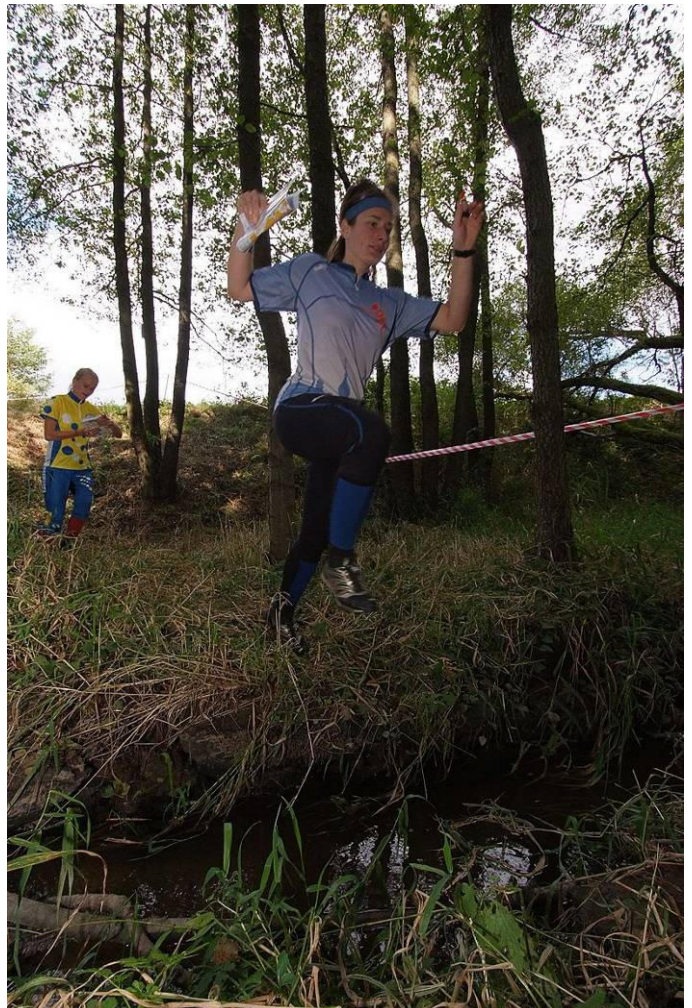
Cíle byly jasné: dostat se do první stovky, když to dobře půjde tak do osmdesátky podle rankingu a pořádně natrénovat na jihlavskou klasiku. A jak to dopadlo?

První pracovní zima. Pěkně na houby, za tmy do práce, za tmy z práce. Protože jsem strašpytel, běhání připadalo v úvahu jen tehdy, když se Luky obětoval a šel šnečím tempem se mnou. Tož musely stačit dlouhé výběhy o víkendu a přes týden nějaké to babské cvičení nebo bazén. Kupodivu to bylo celkem ok a běhalo se mi dobře. Závody začaly paradoxně krátkými tratěmi a sprinty. Pak byly nějaká Běčka, tak se tratě aj prodloužily. Jaro už si nějak výrazně nepamatuju, ale asi mi to vcelku běhalo, protože se mi už na jaře podařilo splnit první cíl a podívat se do stovky nejlepších. Po senzační krátké trati jsem dokonce omrkla i první šedesátku, ale tím pro mě bohužel OB sezóna v podstatě skončila ☹

Poslední jakž takž zaběhnuté závody byly etapy Ceny střední Moravy, kde jsem se vyšachovala ze hry sama svojí slepotou či co to bylo. Jenže tam se taky začaly poprvé výrazněji projevovat zdravotní problémy, které mi zprotivily běhání na zatím 4 měsíce (Je konec října a doufám, že už budu moct začít). CSM byla jako vždy na začátku prázdnin. No, přece nebudu ležet doma, když je venku hezky a hlavně světlo. Jenže běh se mi stal utrpením. Při rozklusu pata bolela jak d'as, pak se trochu rozehřála, tak to šlo – asi deset minut, pak to zasejč bolelo hodně. Blbý bylo, že jsem se tomu snažila uhýbat a z toho mě pobolívalo i koleno... Jenže copak je čas to řešit? Za chvíli valíme s klukama do Slovinska/Rakouska na přechod hor a OOCup. To se ještě vydrží. Vydrželo, dovolená byla skvělá!!! Noha sice bolela den ode dne víc, ale pořád se to dalo ignorovat.

A tak se pomalu blížilo MČR na klasice a mě běhání bolelo víc a víc, a tak jsem běhala míň a míň a čekala, kdy to přejde. Na Kostelec jsem se opravdu těšila, jenže cca 14 dní před závody jsem si říkala, že to nemá absolutně smysl tam jezdit, protože zaběhnu velkou tužku, a tak se taky stalo. Jelikož jsem běžela jak šnek a ještě vyrobila pár mapových chyb, bylo finále B v kvítkách – naštěstí pro mě. Docela se divím, že mi to uteklo jen o chlup. Je vidět, že ženský moc netrénují, nejspíš. Po závodě jsem při každém došlapu už skoro slyšela bolesti a děkovala holkám, že mi nedovolily běžet v neděli o poznání delší B finále. Neděli jsem spíš odklusala, než pořádně odběhla, nebyl morál, nešlo to. Tímto dnem jsem definitivně sekla s letošním běháním s výjimkou O-Hrot cupu, protože takový prestižní závod na úrovni MČR se nevynechává!!!

Dneska (23. října) mě haksna bolí asi tak jako na začátku prázdnin – léčba zabírá, ale proč já mařena čekala, tak dlouho??? Mohlo to být o minimálně dva měsíce rychlejší. Už mi z toho nic nedělání začíná hrabat. Ale zase z toho vyplývají cíle na další sezónu: Shodit na závodní váhu, doléčit se a odběhat celý rok bez bolesti!!! A když to půjde, prohánět jednadvacítky a Roseckou :D Hlavně doufám, že budu rozumnější a budu zdraví řešit hned a ne až bude čas!

cena střední moravy 2010

Lenka Křížová

Dne 3. července nastal historický okamžik, přepíšme dějiny!!! Poprvé za naši sedmiletou orientáckou kariéru jsme se s Lukym sešli pod jednou střešou na Ceně střední Moravy. Na tyto první prázdninové vícedenní jezdíme od roku 2006 – to jsem byla v Rajchu (rozuměj: studijní pobyt u západních sousedů)- Luky hájil sám, v roce 2007 jsem dva dny předtím dostala zápal plic a závodila v nemocnici s bacilama, 2008 – nemůžu si vzpomenout a v roce 2009 pro změnu marodil Luky, bere nepovolený doping (antibiotika) a já válčím jen s Radkem ;-). A tak konečně přichází přelomový rok 2010, kdy vyrážíme oba!!! K posádce červeného korábu patří ještě Kuba a Radek s Markétou.

Cena střední Moravy patří snad k nejmenším vícedenním. Počet účastníků je asi jako na lize, což zaručuje pohodový průběh. Oddílové barvy hájila ještě posádka červené Bory, jenže to jsou „dojížděči“ a v nočních hodinách se za oddíl nebili.

Den první a zároveň poslední, který popisuju

Nejtěžší úkol nás čekal hned na začátku: Na nechutně hrbolaté louce najít kus rovného fleku pro stany dostatečně daleko a zároveň dostatečně blízko tojkám a stanu s občerstvením :D Pak už jsme se honem nasoukali do závodního a mazali na první etapu. Cíle byly jasné: Na krátké trati příliš neztratit a omrknout situaci. Kromě Máji se všem vcelku zadařilo. Mája byla asi tak po sto letech s mapou v lese. Po hodině a půl začal být Radek poměrně nervózní, pomalu se blížilo uzavření cíle, protože jsme startovali dost pozdě (No a vítěz to měl za 20 minut). Luky s Radkem se vybavili mobilama a šli do lesa na průzkum a plašili poslední zbytek zvířátek v lese hlasitým povykáním. My jsme s Kubou usoudili, že někdo musí hlídat, kdyby Mája došla a zaujali jsme strategickou pozici u škopku. Po 152 minutách se Mája z lesa vynořila a trošku nechápavě kroutila hlavou nad mýma otázkama, jestli je v poho a tak. Nevzala si totiž hodinky a vůbec jí nepřišlo, že je v lese pěknou dobu, jen prej měla docela žízeň!!! Stihla to tak tak, protože u jedné kontroly se potkala se sběračem a razila doslova za pět dvanáct. Ale našla VŠECHNO!!!

Jak jsme ale měli poznat později, hlavní boje se odehrávaly až večer. Nejdřív o místo u stolu ve stánku, pak o místo ve frontě na pivo. V noci byla neuvěřitelná kosa, ale po pár pivech nás přešla, protože to, čeho jsme byli svědky, se jen tak nevidí. Po večerech jsme bývali ve stánku jedni z

nejmladších osadníků. V kempu převládali orientáčtí matadoři (Tonda Věžník, Sosna, Peca a spol.). Hodně jsme se toho přiučili od pardálů. Obohacovali večery zpěvem s kytarovým doprovodem. Základem byl jeden skoro střízlivý kytarista a asi 20 silně podnapilých osob. Druhý kytarista se povětšinou o kytaru opíral, popřípadě se snažil napodobit pohyby (nikoliv zvuk) kytaristy prvního. Postupem času společnost zapomněla, kterou písničku už hráli, což vůbec nevadilo, protože se alespoň chytli další zpěváci. Někteří dokonce našli i svá exkluzivní sóla, například ve mně neznámé písničce tato tři slova: „Jeď, jeď, jeď!“. A tak se to opakovalo den co den, takže třetí večer už nás docela nudili: stejné hity,

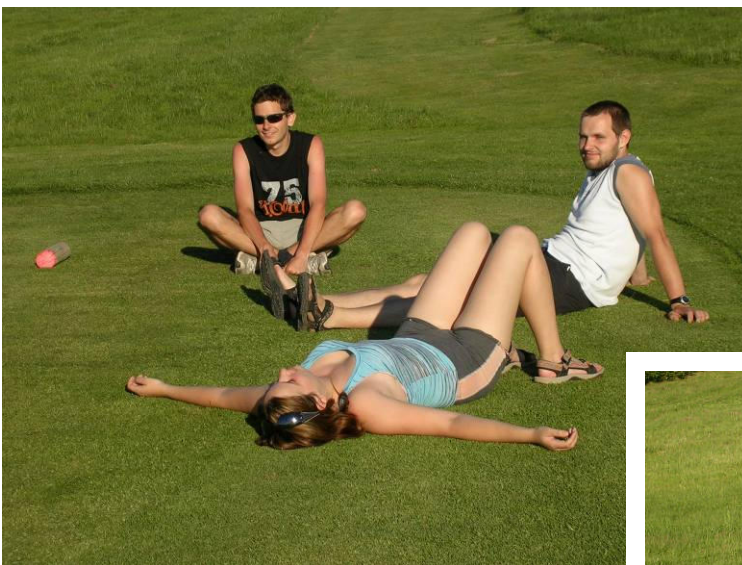

stejná sóla... Až poslední večer vynikal z řady a to notnou dávkou alkoholu navíc.

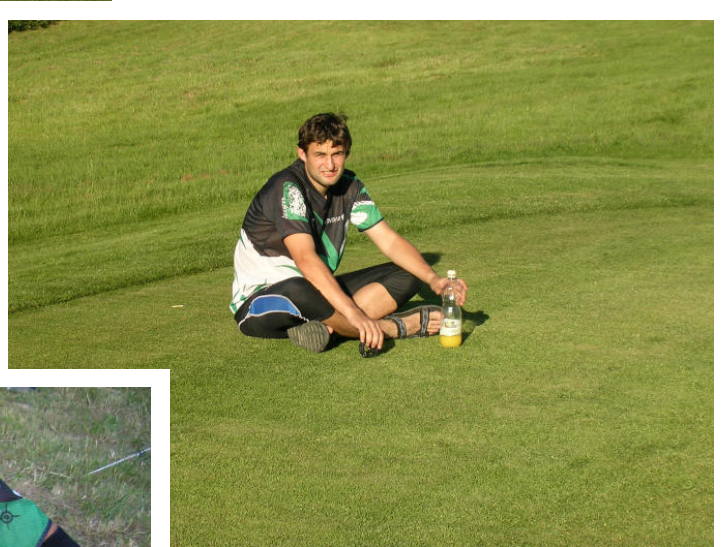
Dále jsme se naučili, že se dá závodit, jezdit na kole ve velmi podnapilém stavu i tři dny v kuse a že ani v pozdějším věku není na spaní potřeba stan, ale to byste museli vidět... :D

Další dny probíhaly v podobném pohodovém duchu. Každý jsme si našli svého soupeře (Kluci Sosnu, já Míšu a Martů, Mája sebe...). Můj kolaps přišel ve třetí etapě – volné pořadí kontrol. Celou dobu jsme si říkala, že to mám v klidu, stačí posbírat všechny, no a bylo to. Na startu jsem strávila přibližně 2 minuty poctivým spojováním kontrol, abych na některou nezapomněla a vyrazila na trať. Vůbec jsem si nevšimla kontroly asi 20 metrů nad startem, ach jo. Základní úkol nesplněn. Stačilo opravdu jen oběhnout všechny, protože jsem tou dobou byla v celkovém vedení asi o 2 minuty. No, co vám budu povídat, nějakou dobu se mnou nebyla vůbec řeč, ale hlavně bylo po závodění.

Jediní relativně spokojení z naší posádky asi byli Kuba s Radkem, protože Sosnu udolali, Jirka s MORem obsadili 6. a 7. místo z 23 klasifikovaných, což je taky supr, paní Orálková 8. a Mája 6. Nám to výsledkově moc nevyšlo, ale co bysme chtěli napoprvé, ne?! Hlavně, že byla pořádná sranda!!! Za rok ahoorej!!!

Pohodička na golfovém hřišti

Společné vaření se speciálními rukavicemi

CZECH 5 DAYS O 2010

Dana Fialová

Jsem vděčná OBzávodnice. Vděčná za to, že mi někdo zmapuje les, protože sama to neumím. Vděčná i za to, že mi někdo nachystá trať, protože nemám nejmenší ponětí o pravidlech parametrů a voleb postupů. Taky vděčná za to, že někdo připraví zázemí závodů, protože vím, že to obnáší hodně úsilí. Jsem tolerantní a chápu, když se něco neuhlídá nebo nepovede, zvláště když do toho má co kecat počasí. A to na srpnových pětidenních kecalo dost.

Kromě počasí dokáže průběh závodů

ovlivnit i zdravotní stav závodníků. A tím to u nás vlastně začalo. Z domu jsme vyjžděli za sluníčka, hned po obědě, s plánem návštěvy zámku Žleby. V plánu ovšem nebyl Věřčin rozbouřený žaludek,

takže jsme z intriérů zámku museli utéct a přejezd do kempu na letišti Hradčany se díky velkému množství zastávek protáhl do pozdnějších večerních hodin.

Další den nás vrhl do víru závodů. Hned první cesta po modrých fáborkách byla malá zrada. Avizovaných 2 320 m šli závodníci svižným krokem skoro hodinu, takže se čas 0.00 musel o čtvrt hodiny posunout. I tak někteří vybíhali pozdě. Pořadatelé přiznali, že museli trasu na

první etapu prodloužit, protože policii se zdálo místo původního přechodu přes frekventovanou silnici málo přehledné. Vybrali lepší, jenže nejmíň o kilometr dál, a navíc se ten kilometr pak šel přímo po silnici! Vlastní závod se mi líbil, i přestože jsem začala svou obvyklou chybou – ignorace měřítka na mapě, přeběhnutí 1. kontroly, nadávání si, návrat, a pak už pohoda až do závěrečného finišu. Ten mívám rychlý, protože už vidím cíl, mám potřebu se předvést před davu diváků i doběhnuvších závodníků, a mám dost sil, protože je v lese šetřím při pozorném koukání do mapy. Cíl byl v borůvkovém podrostu s hustotou a velikostí plodů, jaká se hned tak nevidí. Kdo mohl, ten se napásl a ještě si nasbíral zásoby do kelímku od pití. Do centra se samozřejmě všichni vraceli zkratkou. Rozpálené slunce, před kterým se Věrka celý den

schovávala ve stínu větších aut, nás s Martinem a Zuzkou inspirovalo ke koupání v nedalekém čistoučkém rybníku na okraji letiště. Večer se posedělo a popovídalo s ostatními třebíčáky mezi stany při svíčkách a vínečku.

Další den vedla na start stejná vyfáborkovaná cesta, jen pořadatelé nepohodlné nařízení fikaně obešli tím, že na rozcestí připíchli mapu se zřetelným označením místa, kde se právě nacházíme. Všimaví orientáči se dovtípili a na start přišli zkratkou a včas. Co však pořadatelé drobet podcenili, byl doběh na sběrku, který křížil cestu na start. Závodníci s vidinou blízkého cíle se řítily tmavým lesem z prudkého kluzkého kopce přímo na procesí nic netušících příchozích. Po srážce s jedním takovým urputným běžcem jsem zapomněla, že jsem vděčný a tolerantní závodník, a kroutila nad stavitelem tratí hlavou. V cíli jsem vyhlížela Věrku, ale ta už odpočívala ve stanu. Diskla hned na první kontrole. Vyběhla kopec a zesláblé tělíčko se vzepřelo. Výlet na hrad Bezděz si už ujít nenechala. Na parkovišti dole ve vsi nás zkasírovali a upozornili, že poslední prohlídku hradu už nestihneme. Začíná za 15 minut a cesta nahoru trvá nejmíň 20. Oni totiž nevěděli, že my jsme orientáči! Stihli jsme to, ale pak jsme litovali. Tak ubohý výklad za tolik peněz jsem ještě nazažila. Slečna četla text nachlazeným, špatně slyšitelným hlasem, často přeskakovala očima na jiný řádek, takže koktala, a ukazovala jiné objekty, než o kterých četla. Večer jsme opět chtěli posedět s kolegy, ale poprchávalo, takže jsme to brzo zabalili a šli do hajan.

Třetí etapa se běžela v pátek dopoledne přímo na letišti. Jenže šotek zašprýmoval a přeházel čísla na popisících. Závodníci, kteří startovali zezáčátku, zmateně pobíhali terénem (za deště) a nevěděli, která bije. My, co jsme startovali později, už jsme o chybě věděli a valili jsme jen podle mapy (navíc už nepršelo). Věrka měla přikázáno jít pomalu, ať zase nezkolabuje. Startovala taky později, kromě toho běh po rovině ji tolik nezatěžoval. První závod, který si konečně zaběhla, a pořadatelé ho nezapočítávali! Co se dá dělat! 4. etapa proběhla odpoledne ve skalách. Terén velmi pěkný, ale kluzký. Pořád něco padalo z nebe, chvílemi míň, chvílemi víc. Do večera se prostor centra proměnil v jeden velký bazén a cesta k němu v močál. Prodejci sportovního oblečení, buřtů a nápojů neměli valné kšefty. Moji pozornost hned první den upoutal pestrý stánek se světélkujícími girlandami s ledovými míchanými nápoji. Jaksi se sem do přírodního orientáckého prostředí nehodil a ani za slunečného počasí se k němu zákazníci nehrnuli, natož teď! Voda v kempu stoupala do níže položených stanů, takže postižení se stěhovali do vyšších poloh, např. i na vrchol leteckého hangáru. Ti nejvíc utopení, nebo rodiny s dětmi, si hledali nocleh v penzionech někde v okolí.

V noci déšť zesílil a sobotní ráno bylo odporné. Voda všude, člověk jí neunikl. Nemělo cenu se chránit pláštěnkou. Byla mi zima, do očí mi tekly proudy vody, do mapy jsem houby viděla, závod jsem si neužila. Návrat ze závodu do kempu byl ještě neutěšenější. Ve stanu voda, dresy na sobě mokré a příšerně špinavé, vařit není kde. Děti to tak dramaticky nepociťovaly, jejich mladé kosti jsou voděodolnější, nevadilo jim, že třebíčské barvy pod nánosem bahna nejsou vidět. Jsem srab, začala jsem shánět suché ubytování jinde. První dotaz šel na příbuzné do Liberce. Zprávy od nich byly šokující. Na Liberecku jsou toky rozvodněné, provoz na silnicích ohrožen, v Raspenavě evakuují obyvatelstvo. Můj muž sleduje situaci na internetu, každou chvíli telefonuje, co telefon, to nová jobovka. U České Lípy objížďky. U Děčína zatopená trať. V nedaleké Mimoni most pod vodou. No to jsou zprávy! Nelením, zavelím: „Mizíme domů, nebo se odsud zítra ani nedostaneme!“ Narážím na protest. Martin obchází ostatní orientáky a hledá, kdo by ho druhý den svezl do Třebíče. Věra se konečně rozběhala a já ji tahám pryč. Hamba! Kdyby aspoň na chvíli déšť zeslábl, možná bych se nechala obměkčit, ale takhle? Jediná Zuzka se zdržela komentáře, protože stejné rozhodnutí ujet domů padlo i u Zháňalů. Všechno naházíme do kufru auta a jedeme společně na oběd do Doksů. V restauraci na sousedním stole leží mísa, a do ní kape voda. Ne ze stropu, ale přímo ze žárovky z lustru!!! Žasneme, že je personál tak klidný. Po jídle jedeme kolem Bezdězu, kde nás zdržela havárka auta. Zháňalovi ještě projeli, nás už policajti stopli. Celou dobu, co čekáme v koloně, poslouchám výčitky, prosby, nářky a důvody, proč zůstat. S jistotou, že neuspějeme, povídám: „Dobře, Martine, zatoč do Bělé, když bude v penzionu volný pokoj, zůstaneme do zítřka“. Penzion byl

sice obsazen, ale paní majitelka nabízí prázdnou chatičku v osadě na okraji města. Slib je slib, kývla jsem. V chatičce je sucho, dáváme si horkou sprchu, po celé místnosti natahujeme pavučinu ze šňůr a sušíme velké prádlo. Zajedeme na nákup, připravíme večeři, zakarbaníme, zalezeme do spacáků a těšíme se na zítřek. Prostě pohoda.

Nedělní ráno bylo optimističtější. Start posledního závodu se sice musel posunout kvůli problémům s příjezdem závodníků i pořadatelů přes rozvodněnou krajinu na sever od Hradčan, ale sluníčko se tak rozzářilo, jako by nám všechna předchozí strádání chtělo vynahradit. Běhalo se zase kousek od letiště mezi kanály a borůvkovým porostem, ve kterém stála voda místy po kolena. Nemělo cenu se zdržovat a vyhýbat se jí. Neběžela jsem nijak excelentně, ale přesto jsem byla vděčná. Tentokrát svým dětem za to, že mě ukecaly zůstat. V centru všichni propadli euforii z nečekaně nádherného dne. Opět spousta fotografů (my taky), hloučky diskutujících borců nad mapama (my taky), u stánků s oblečením radostně nakupující davy (my taky), fronty natěšenců na pivo a voňavé křupavé buřty (my taky), které se bohužel brzo vypařily (my ne). Majitel se přiznal, že za celý týden neprodal tolik buřtů, co teď za 2 hodiny, a kvůli počasí žádné velké zásoby na dnešek nedělal. Největší fronta ale byla u barevného stánku s míchanými drinky. V atmosféře rozzářeného dne už mi tak nepřipadalo, že se sem nehodí. Snad jsem byla i vděčná, že tu je. Ochutnali jsme vzorky různých koktejlů a připili si na to, že jsme přežili ve zdraví a všeobecné spokojenosti další vícedenní závody.

Už teď se těším na ty příští.

Pětidenní v Hradčanech

Magda Doshabová

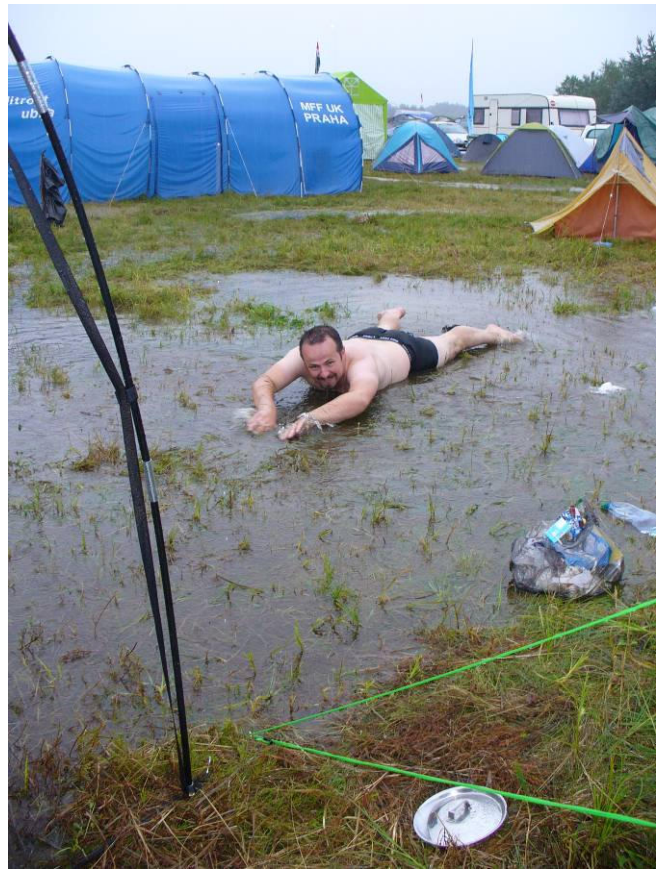
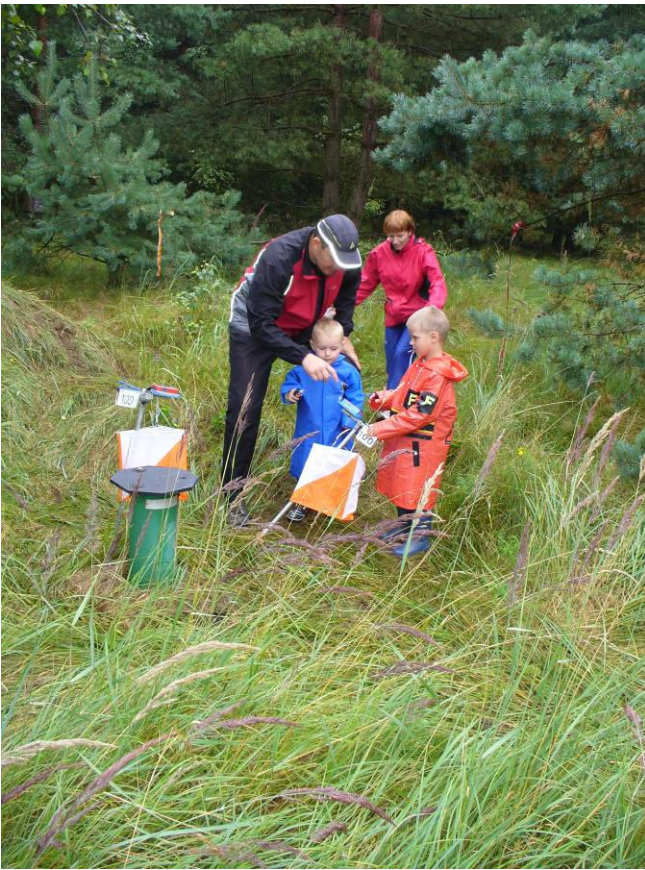
Letos jsem absolvovala své výroční 25. pětidenní závody, a přes všechny zážitky z let minulých, budou tyto zcela jistě nezapomenutelné. Poměrně optimisticky jsme vzhlíželi k zatažené obloze a libovali si, jak se nám podařilo postavit stan za sucha. Pak už začaly na naše stanoviště na letišti mezi hangáry dopadat první kapky vody a náš optimismus vymizel po pár hodinách lijáku, kdy jsme začali vytírat ve stanu první popršené loužičky. A tak pršelo a pršelo a pršet už nepřestalo.

Děšť umocnil celkový dojem ze závodů, kdy 11 Toi-toi a dvě malá korýtká s hadicí imitující sprchu nestačila zcela uspokojit všechny závodníky a tábořem se ozýval sarkastický smích při každém hlášení o zpoždění startu, zrušení nevydařené etapy, zprávách o podcenění kapacity tábořiště apod.

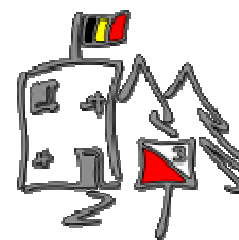
I přes to všechno se našlo pár nadšenců, které počasí neodradilo a neustále nás nutili vylézat z vyhrátého stanu do zimy a deště. Samozřejmě to byli naši malí závodníci Janinka, Honzík, Verunka, Marianka, Tomášek a Kubík. Na naše chabé protesty, že prší a budeme mokří, měli vždy po ruce argumenty - vezmou si přece holínky a pláštěnky. Výskali radostí nad přívaly vody a my nestačili vyměňovat mokré ponožky a tepláky. Zajímaly je třpytivé střepy a odpadky, které se válely na příjezdové komunikaci, Toi-toiky s přetékajícím obsahem i ucpaná korýtká na mytí. Ještě že Evička s Eliškou neuměly mluvit a chodit. A tak jsme se střídali při venčení nadějného dorostu. A aby té vody nebylo málo, relaxovali jsme po závodech v bazénu v České Lípě.

Před poslední etapou se část závodníků přestěhovala do penzionů v okolí, kde už řádily záplavy a část silnic byla uzavřená. Také jsme s takovou myšlenkou koketovali, ale nakonec jsme ji zaplašili, protože nás Marek přesvědčil, že nám z geologického hlediska nic nehrozí, protože nestanujeme na aluvii (neboli na údolní nivě). V noci jsem toho sice párkrát zalitovala, zvláště ve chvílích, kdy mě probudily zoufalé výkřiky lidí, kterým do stanů a spacáků natekla voda, ale nakonec jsme se probudili relativně suší a nezaplavení.

A tak se i díky (snad) neopakovatelné organizaci pořádajícího oddílu v kombinaci s deštěm a zimou staly závody skutečně nezapomenutelnými. Nezbývá než dodat, že už se zase všichni těšíme, čím nás další pětidenní překvapí.

3 days of Belgium 2010

Mirek Orálek

Jarní dovolené spojené s orientačním během se nám osvědčily a jsou pro nás vždy nádherným odpočinkem a zážitkem. Jak se překulí nový rok, začnu brouzdat po WorldofO Calendáři, a hledám nějaké šikovné jarní vícedenní. Již třikrát jsme běhali v Německu, je to blízko, jsou na nás milí a závody byly vždy dobře připravené. Ať jsem však letos hledal jak hledal, v dubnu nebo květnu, nikde jsem nic vhodného neobjevil.

Čím dál častěji se mně v hlavě ozýval hlas Freda Simkense, Belgičana, který mě po loňském společném doběhu, opravdu ruku v ruce, do cíle páté etapy pětidenních, zval na třídní závody do Belgie. Nejdřív se to mně i Libě zdálo příliš daleko, i podle Freda nebudou terény nic moc, „your country is more beautiful then Belgium“ říkal sám Fred. Je to přes celé Německo, najdeme si něco blíž, shodli jsme se s Libou. Ale jak čas běžel, v blízkosti se nic neobjevovalo a Belgie se zdála den ode dne blíž.

Vzpomněl jsem si na Lenku (ne naši, ale tehdy Ratkovskou) jak nadšeně bájila o středním Porýní. Vzpomněl jsem si, jak jsem za svých mladých let rád pil moselská vína. Liba si vzpomněla, že má ráda historii – no a kde je Waterloo, kde jsou Bruggy, kde jsou Ardeny? A bylo rozhodnuto!

A bylo velice dobře rozhodnuto, jak se po čtrnácti dnech v Německu, Belgii a Lucembursku ukázalo. Viděli jsme toho spoustu, zažili jsme toho mraky, seznámili jsme se s kde čím. Třídní závody byly jako vždy milým a příjemným zpestřením dovolené. Kdybych je měl stručně hodnotit,

Rýn

řekl bych normální, nic zvláštního. Terény podobné našim, pouze ve třetí etapě bylo na mapě snad až příliš různých hustníků, hustniček, světlin, světlinek, rozhraní porostů, zkrátka taková ta žlutozelenobílá flekatá směsice, co ji příliš neumím přečíst a proto nemám příliš rád. Výsledky nic moc Liba 22. z 31 běžkyň a já 26. z 62 běžců.

Pokud vás zajímají nějaké průvodcovské rady, tak tedy:

Moselská vína nám o hromadu lépe chutnala než rýnská. Pokud budete někdy na Mosele, udělejte si čas a v klidu si sedněte do některého weinstubu,

pocucávejte moselské víno a koukejte na téměř nekonečné vinice všude kolem vás. Pokud budete mít štěstí na počasí, tak bude slunce klesat a zapadat do zlatě prozářených vinic, nad celou neskutečně tichou krajinou budou sem tam v bezvětrí poletovat ptáci, z dále zacinká zvon na vesnickém kostelíku (šílená dojárna) a jinak už naštěstí jen sem tam také cinknou vaše skleničky.

Budete-li mít možnost vezměte si do Belgie kola, nebo si je vypůjčete, nebo je ukradněte (no to snad ne!). Naprosto dokonalý systém cyklostezek, umístěných pokud možno mimo automobilovou civilizaci, geniální způsob značení a vedení cyklisty od rozcestníku s mapou k dalšímu rozcestníku s mapou, žádné velké kopce, prostě náááádhra.

Zastavte se u památníku amerických vojáků Mardasson v Bastogne.

V Belgii určitě jeďte vlakem. Jezdí na čas, i na „venkovských“ tratích, jsou pohodlné a ušetří vám čas a nervy s obtížným parkováním při zácpách ve velkých městech.

Budete-li mít příležitost, navštivte Rothenburg ob der Tauber, Heidelberg, Frankfurt, Bruggy, Luxembourg. Opravdu to stojí za to!

Waterloo je impozantní.

Údolí Rýna s desítkami a desítkami hradů na strmých svazích, desítkami a desítkami pobřežních vesniček z hrázděných domů, s vínem, především rýnským ryzlinkem, loděmi, loďkami, parníky, čluny, remorkéry i třeba s Lorelai si určitě vychutnejte. Má to veliké kouzlo.

Tak příští rok snad zase znovu na jarní dovolenou s orientačním během. Nemá to chybu.

Už i ty, můj stíne?

Martin Klusáček

Nevím přesně, na kterých závodech to bylo. Svítlo sluníčko a já dobíhal do cíle po dlouhé, přehledné louce. Měl jsem ještě poměrně dost sil, protože jsem špatně dohledával, takže jsem se nestačil ani pořádně unavit.

U cíle čekalo pár diváků, spíš tedy ostatních kolegů – závodníků, kteří už měli svůj běh za sebou. Jak už to při našich závodech bývá.

Říkal jsem si, že nemám žádné právo jim kazit svým veteránským stylem běhu jejich estetický zážitek z pěkného prostředí, nádherného počasí, přírody a řady pružných, vyběhaných a stylově běžících mladých lidí. Sebral jsem tedy uspořené síly a říkal si: „Protáhni krok, dej do odrazu pružnost, pracuj kotníky, dopad na celé chodidlo, ne na paty, paže, pracuj pažemi, napřim trup, zapoj pánev, zatáhni břicho a zpevni zádové svaly. Protáhni krok. Pružně, pružně!“ A také jsem to vše začal dělat. Protáhl jsem krok, dal do odrazu pružnost, pracoval kotníky, nedopadal na paty, zvětšil jsem rozkmit paží, narovnal se, zapojil pánev, zatáhl břicho a zpevnil zádové svaly. Běželo se mi krásně a cítil jsem se na 25 let (no dobře, tak na 30, Zhustovi je víc a jak dobře při běhu pořád vypadá).

Když jsem byl na tu správnou vzdálenost od hloučku diváků, tak jsem jen tak po očku pohledem na svůj stín zkontroloval, zda budou moci být s estetickým zážitkem z pohledu na pružně běžícího Klusáčka spokojeni.

A vyděsil jsem se. Ten prokletý stín běžel rozvážným až rozšafným, víc těžkopádným než ladným, stařeckým pohybem, nebyl v něm ani náznak protaženého kroku, pružného odrazu a dynamických kotníků. Postava byla celá nahrbená, paže se krčily kdesi u země, břicho bylo vypoulené a zádové svaly jako by ani neexistovaly.

Napadlo mě, že je to celé v pytli. Že nejenom (téměř) dospělé děti a podřízení v práci, ale že už i ten stín si dělá, co chce.

O dětech

Mirek Orálek

Členové a příznivci našeho oddílu mají v současnosti 23 dětí ve věku od jednoho do desíti let. Myslím, že je záhodno i příspěvky do ročenky nasměrovat tímto směrem...

1. Zlosyn

Jsem vášnivý sportovec. Aktivní i pasivní. Málokterou sportovní akci v okolí si nechám uniknout. Mám také rád pivo. Málokterou příležitost k ochutnání si nechám uniknout. Ideální stav je, když je možná kombinace obou zálib.

Když bylo našemu Petříkovi kolem roku, chodíval jsem poměrně pravidelně na házenkářské zápasy naší Jiskry. Tehdy se hrávalo ještě na otevřeném hřišti, však víte, tam dole u potoka. Hned u hřiště byla útulná hospůdka, však víte, určitě jste tam také chodili.

Abych získal nějaké kladné body - to my ženatí muži z času na čas musíme, no vy ještě svobodní se moc nedivte, brzo taky poznáte k čemu jsou potřebné – nabídl jsem se jednu neděli dopoledne, že vyvezu Petříka v kočárku na procházku. Bylo nádherné slunečné ráno. Manželka nás vybavila vším potřebným, dekou, dudlíkem, láhví s pitím, rezervní plínkou a už jsme vyrazili. K potoku. Jiskra hrála s Duklou Tábor. Na čerstvém vzduchu se bude Petříkovi krásně dýchat. Zápas byl napínavý, a nakonec jsme vyhráli. Honem jsem si skočil na jedno rozebrat s chlapama tu kritickou situaci pár minut před koncem, když na nás stříleli tu sedmičku. Než jsme to vyřešili hodiny se posunuly skoro k poledni. Tak honem domů na oběd.

Je to k nám sice do kopce, ale jsem přece sportovec a tak jsem za dvacet minut zvonil u dveří. Manželka mě otevřela a s úsměvem mě vítala. Najednou vidím, že je něco špatně. Z úsměvu na její tváři se stal otazník. Pak výhružný otazník. „Kde máš Petříčka?“ zaječela.

V knihách se píše o zastavení srdce, o ledových dýkách v srdci, o bodnutí nožem, o nedořezání krve a tak. Mám dojem, že knižní autoři mají velké vlastní zkušenosti. Opravdu je to tak a přesně tak to funguje. Trvalo několik vteřin než mně srdce znovu naskočilo, led se rozpustil, někdo vytáhl ten nůž a krev se vrátila do svých žil aby se dala dořezat. Ještě že jsem ten sportovec, vyrazil jsem tryskem z kopce, opravdu hodně ale hodně rychle. Některým slovům jsem stačil utéct, ale nebyl jsem dost rychlý, aby mě nedostihla závěrečná vyděšená slova mé ženy. „Ty zlosyne“ letělo za mnou, když jsem zahýbal za roh u mlékárny a ten „zlosyn“ mě pleskl opravdu silně po hlavě.

Dnes s odstupem roků, mě mrzí, že jsem v tom rozrušení nedokázal odmáchnout stopky, určitě to byl můj osobák na patnáctistovku, který jsem už nikdy nepřekonal, i když jsem se pak dlouhá léta věnoval orientáku a usilovně trénoval.

A Petříček. Ten spinkal, boběček náš, chlapeček zlatý, v kočárku před hospodou, však víte tou útulnou u potoka u hřiště. Já však byl dlouho za zlosyna a sbíral a sbíral a sbíral jsem kladné body jak se dalo.

2. Rozhovor (s Janem Dvořáčkem mladším)

Znáte tu pohodu, ten klídek, to uspávající, horké odpolední ticho po etapě na pětidenních. Tělo je příjemně unavené, žaludek spokojeně odfukuje po obědě, v hlavě se vám míhají záblesky z ranní etapy. Tady to bylo hodně dobré, říkáte si, teď se zamračíte, no jo tady byla chyba, chtělo to vzít okolo po cestě a ne to drtit tím roštím, ale pak se zase usmíváte, protože ten další postup to byl panečku tah, tam jsem jim to ukázal, to byly aspoň dvě minuty k dobru, s kým jsem mluvil, nikoho ten postup nenapa...

„Pane, dobrý den. Můžu za vámi?“ Pootočil jsem hlavu. „To víš, že můžeš. Jen pojď.“ „Pane, a jak se jmenuješ?“, vystřelí na mě otázka odněkud od země. „Já jsem Mirek“, říkám „A ty jsi Jeníček, vid’?“ Pochybovačné vrtění hlavičkou. „Já jsem přece Honzík“. „No ale Jeníček ti také říkají, ne?“

nechci se vzdát. „Já jsem Honzík“, zní rozhodně. Zkousím to tedy jinak: „Ale Džon na tebe doma někdy volají, že ano?“ „Já jsem Honzík“, říká neústupně. „No to jo, Honzíku, ale tatínkovi říkají Velký Džon a tobě Malý Džon, ne?“ Vidím, že malá hlavička se nejistě kroutí a v očích se objevují pochybovačné záblesky. Viditelně o mně nemá valné mínění. „Já jsem Honzík“ padá na mě jako těžké obvinění. Udělám poslední pokus: „Ani Jenda ti nikdo neříká?“ Ale to už toho má mladý muž opravdu dost. To teda narazil na exemplář! To byla ztráta času tento rozhovor! „Já jsem Honzík. Já už musím jít. Pane, ty jsi ale popleta!“

A s naprosto beznadějným výrazem nad neschopností mé osoby pochopit tak jednoduchou věc se otáčí a ťapká na svých malých nožkách ke svému stanu. To byl teda nářez, cítím, že jsem to tragicky prohrál za celou svoji generaci vrstevníků a v očích tříletých se propadl až na samé dno.

3. Jak na to?

Když bylo Pepíkovi asi deset let, řádl s partou kamarádů každý den opravdu od rána do večera. Léto bylo excelentní, prázdniny se teprve líhly, kluci lítali po lesích, po loukách jako zběsilí.

Když jsem potřebovala trošku klidu, nebo víc času na vaření, dávala jsem klukům na hlídání i malého Jiříka. Nachystala jsem jim vždycky kočárek, Jiříček už sice uměl chodit, ale ještě se rád svezl a většinou si v kočárku i schrupnul. Nebývalo to nikdy na dlouho, ale Pepík to vždycky bral jako nejhorší trest. „Vždyť jsem nic neprovedl, tak proč ho mám zase hlídat“, stěžoval si. „Mami, my jsme chtěli vylézt na Čertovu skálu a teď nebudeme moct. A chtěli jsme jet na kolech do Holusic. A jít se vykoupat do kačáku. Taky se

musíme zastavit u Holubových, Tonda má na počítači novou hru. A Jura za náma pořád poleze a my nic nestihneme. A ještě musíme...“. „A dost“ zvýšila jsem hlas. „Chvilku Jiříčka pohlídáš, za hodinu je stejně oběd a pak to všechno ještě zvládneš, jen se neboj.“ Pepík viděl, že nic nezmuže, ale ještě pořád vrčel: „Když on chce za náma pořád chodit ale nestačí nám a je strašně pomalej, kdyby aspoň seděl pořád v kočáru a nehnul se... Tak my teda jdeme, Jiříku drž se. Ahoj mami.“

Než jsem se nadála, popadl Pepík kočárek s Jiříčkem a uháněl po cestě za chalupu, kde jsem oknem viděla postávat Tonda Holuba, Pavla Rázného a Honzu Činčeru. „Co mu to jen blesko v očích za nápad a jak najednou rychle vyrazil z domu“ vrtalo mně hlavou. Zdálo se mně, jako by měl něco

za lubem, ale pak jsem si řekla, že už asi přece dospívá a začíná být zodpovědnější. Vzala jsem z košíku vajíčka a šla jsem chystat oběd. Když jsem čistila zeleninu do polévky, zašimral mě takový nejasný pocit, že jsem něco přehlédla, ale protože už začaly vařit brambory, soustředil jsem se na ty moje hrnce. Asi za hodinu jsem měla dovařeno, prostřela jsem a konečně si s troškou klidu sedla na židli. Znovu se mně v mysli objevil ten moment, jak Pepík říká „...kdyby aspoň seděl pořád v kočáru a nehnul se...“. To mu přece v těch očích tak mrklo, určitě odbíhal s nějakým nápadem. No spíš s nějakou lumpárnou v hlavě, pomyslela jsem si. Znejistěla jsem. Co ho to jen mohlo napadnout? Počkat, říkal že chtěli na Čertovu skálu a na tu je přece z ložnice vidět. Vletěla jsem do pokoje a hrk oknu.

Na Čertově skále se pohybovaly nějaké postavičky. Jeden, dva, tři, čtyři. To jsou určitě kluci, ale když jsou na skále, kde nechali kočár s Jiříčkem? Bůhví kam jim vlezl, kdoví kam mohl spadnout. Samozřejmě mně okamžitě napadlo několik těch nejčernějších variant. „Já mu to vytmavím, a to jsem si myslela, že už je zodpovědnější. Ten to schytá neřád jeden“.

Než jsem to domyslela a dořekla, už jsem pelášila zkratkou k Čertově skále. Běžela jsem, až mě začalo píchat v boku. No jo, nejsem na to zvyklá. Budu muset se sebou začít něco dělat, nejlíp asi se chodit proběhnout. Ale aspoň třikrát týdně. „Kde už je ta skála! No konečně“. Kluci jsou opravdu nahoře. Všichni čtyři. „Pepo, okamžitě dolů! Kde máš Jiříčka. Co když ti někam odlezl a spadl!“ hulákala jsem, že to muselo být slyšet až do hájenky. Ještě sem přiletí hajnej Votruba se psem, pomyslela jsem si. „Klid mami, všechno je v pohodě, mám to promyšlený a pod kontrolou, podívej se támhle“ smál se na mě Pepík shora ze skály.

Podívala jsem se kam ukazoval. Uviděla jsem kočárek, v něm řvoucího Jiříčka. Seděl pořád v kočárku a ani se moc nehýbal, tak jak chtěl Pepík. Nemohl. Kočárek stál totiž zaparkovaný uprostřed potoka.

Byli jste na závodech ve Svatoslavi?

My ano!

Lenka Palátová

V sobotu 23.10.2010 se konal závod v orientačním běhu nedaleko Třebíče - ve Svatoslavi u Velké Bíteše. Nebyli jsme sami, kdo jsme dali přednost tomuto závodě před závodem ligy Vysočiny v Seči.

Tentokrát byla trať H10N (nejen) pro Božíka trochu náročnější a tak po dlouhé době nestál na bedně - obsadil ale dle mě výborné páté místo s minimální ztrátou na vítěze.

Po závodech jsme se neváhali zapojit do místní Drakiády.

Náš drak byl bezkonkurenčně nejrychleji ve vzduchu a také nejvýše létající - používáme totiž speciální naviják a ševcovskou nit dlouhou přes 600m.

Bohužel náš drak také skončil jako

první na stromě – a začala zábava pro místní domorodce nevídaná - jali jsme se draka zachraňovat!

Protože zahrada a strom, na kterém drak přistál, hledá momentálně nového majitele, nezbylo nic jiného než zdolat ostnatý plot - vylézt na strom byla proti tomu "brnkačka".

Drak se "jak na potvoru" usídlil v koruně stromu a obmotal se kolem několika větví. Jen tak rukou sundat nešel - nedosáhli jsme na něj - vypůjčili jsme si proto od pořadatelů několik opékačů na špekáčky a jimi si pomáhali.

Asi po půl hodině marné námahy jsem si vyprosila od dalšího místního obyvatele novou pomůcku - štafle. Ladík

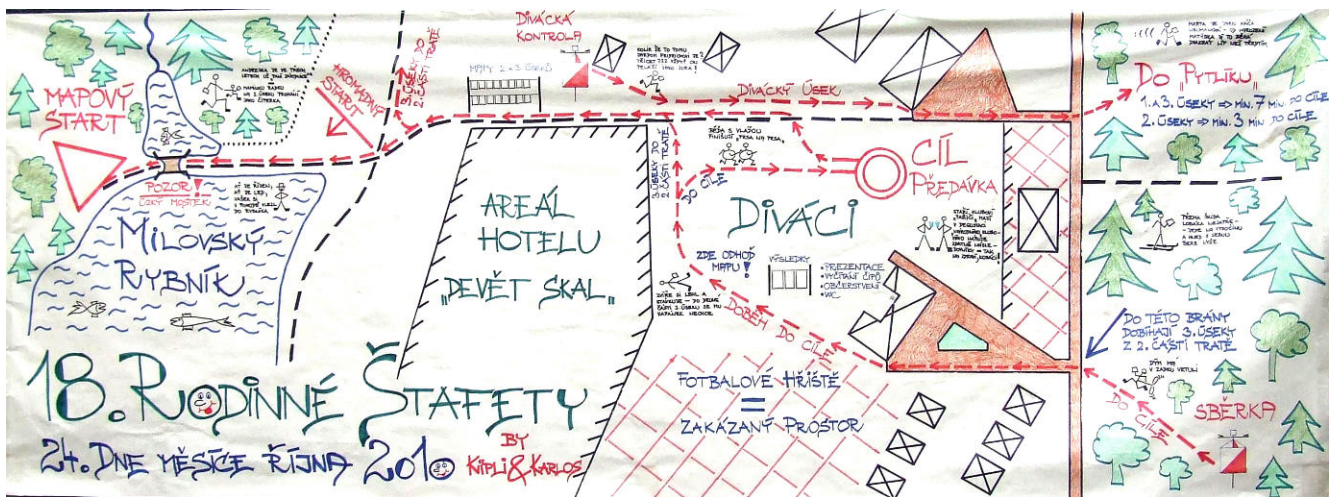
pracoval opékačem ze stromu a já z protisměru ze štaflí - tak se nám podařilo draka konečně sundat.

Vyhráno jsme ale neměli. Kluky čekala nebezpečná cesta zpět přes ostnatý plot. Ladík na něm ztratil na chvíli rovnováhu a dopadl poněkud nešťastně - držel se rukama větve stromu a visel za tepláky napíchný na plotě - chvíli mi trvalo, než se mi jej podařilo z této pro něj nepříjemné pozice vysvobodit. Měl velké štěstí, že měl roztrhlé jen ty tepláky. No a při posledním seskoku z plotu mu zase v cestě stála větev, kterou přehlédli - tak jsme jej jeho rodičům vraceli z výletu nejen s roztrhlými gatěma, ale taky pořádným monoklem pod okem. Jsem zvědavá, zdali s námi bude moci příště zase jet.

Místní obyvatele naše záchranná mise zaujala natolik, že jsme od nich obdrželi zdarma špekáčky k opečení s horkým čajem, diplomy a také pozvánku, abychom za nimi nezapomněli zavítat i příští rok. :)

Nejlepší závod mého života

Martin Klusáček

K orientačnímu běhu jsem se dostal až ve svých 45 letech. Kvůli svým dětem, kterým jsme hledali vhodný sport, jenž by vhodně rozvíjel jejich fyzické, duševní i volní vlastnosti. Závody běhám už 9 let a je třeba říct, že můj pozdní začátek je stále znát. Co se v mládí nenaučíš, ve stáří už nedoženeš. Mozek se prostě nenaučil ty základní orientačké automatismy a už se to asi nezmění. Projevuje se to tím, že ať se soustředím, jak se soustředím, vždycky vyrobím nějakou úžasnou blbost, nebo si nevěřím, nebo mi všechno strašně dlouho trvá. Nepamatuji si, že bych běžel nějaký závod, po jehož skončení bych byl se svým výkonem naprosto spokojený.

Až letos na podzim. Na samý závěr sezóny.

Stalo se to při rodinných štafetách. Tedy na žádném oficiálním závodě, na žádném mistrovství, žádném žebříčku. Zato při závodě neopakovatelném svou atmosférou, kdy člověk neběží sám za sebe, ale za tým. A to navíc za tým tvořený těmi nejbližšími lidmi – vlastními dětmi.

Rodinné štafety jsme už jednou vyhráli v kategorii OPEN a jednou dokonce i v absolutním pořadí. Tak jsme si řekli, že to letos pojmem trochu jinak. Uvažovali jsme, že „když vloni kluci Rajnoškovi dokázali svou matku Marii dotlačit až na stupně vítězů, proč by to naši kluci nedokázali se svojí matkou Jitkou taky?“ A protože naše matička nerada běhá v davu lidí (v lese je raději sama a než by se za někým vezla, tak si schválně vymyslí vlastní postup a udělá si vlastní chybu), tak jsme si řekli: „Postavíme na první úsek Matěje, ten ho vyhraje a pošle Jitku do lesa na prvním místě, takže se určitě nebude moct za někým vézt a bude se jí to líbit. A Honza už je dost zdatný na to, aby zvládl i ten nejnáročnější třetí úsek a ukázal, co v něm je.“

Jenže ráno v den závodu se Jitka necítila dobře a tak jsme na Milovy vyrazili zase jen v pánském složení. Honzu jsme na posledním úseku už nechali, aby si taky vyzkoušel, zač je toho loket.

Prostor kolem Milovského rybníka je krásná a důvěrně známá Vysočina. Počasí mlžné podzimní, ale žádná zima. Osmdesát rodinných štafet z celé republiky. Včetně druhé třebíčské – rodiny Nešporovy. A včetně reprezentantů Osina Kozáka, Adama Chromého a Dana Hájka, například. Zdravíme se se starými známými, vzduchem poletují vtipky a ironické komentáře o tom, kdo je jak

zraněný a jak nikdo ale vůbec netrénoval. Říkáme něco podobného, ale je jasné, že jakmile se ozve výstřel ze startovní pistole, na všechny řeči se zapomene a bude se bojovat naplno. Prestiž je někdy mocnější motiv, než vidina mistrovského titulu.

V koutku duše jsem začal věřit, že by to Matěj na prvním úseku mohl fakt dát a přivést naši štafetu na prvním místě. Obvyklá taktika totiž je ta, že nejlepší borci běží třetí úseky, nejslabší druhé a na prvních úsecích jsou ti ostatní. No a která rodina má fakt tři kvalitní běžce, že. Takže Matěj rozhodně šanci má. Ptal jsem se ho, kdy ho mám čekat. Řekl, že je to 6 a půl kilometru, tak to dá za 40 minut. Pomyslel jsem si, že by to bylo skvělé, kdybych vybíhal do lesa na prvním místě. Že se mi to ještě nikdy v životě nepodařilo. Běžet a mít celou smečku pronásledovatelů za zády. Jaký to je pocit? Mrazí při tom v zádech? Posiluje to člověka nebo naopak paralyzuje?

Osmdesátihlavý dav vyrazil. Hned na prvních metrech kolem Medlovského rybníka se začal roztahovat do dálky. Špice pole (Matěj na třetím místě) vběhla do lesa až za výrazným hustníkem asi v půlce rybníka. Šel jsem se převléct a rozběhat. Čtyřicet minut není moc, ale zvládne to Matěj tak rychle? Nehledbal se příliš? Na podzim moc netrénoval, orienták už nedělá vrcholově, běhá ho pro radost, hodně studuje a užívá si i jiných aktivit.

Za 30 minut byl na divácké kontrole před závěrečným pytlíkem. A byl tam naprosto sám. Když píšu naprosto, tak opravdu naprosto. Teprve 2 minuty a 40 vteřin za ním se objevil Lála z klanu Lučanovi-Štěřbovi. Zrychlil se mi tep. Opravdu to tedy vypadá, že půjdu do lesa na prvním místě s celou smečkou pronásledovatelů za zády! Proboha, soustřeď se. Zopakuj si hlavní zásady: neblbnout, pořád vědět, kde jsem, mít plán na každou kontrolu, jít po jistých orientačních bodech, zkontrolovat si azimut při odběhu z kontroly, při sebemenší nejistotě zpomalit a přesně se najít. Neblbnout. Azimut po odběhu. Plán. Neblbnout. Plán. Azimut. Neblbnout – a už je tady. Komentátor hlásí, že vedou Klusáčkovi a že mají náskok skoro tři minuty. Matěj je skvělý.

„Tak běž,“ řekne mi, „a nezkaž to Honzovi.“ Blbec. Jasně, že mu to nechci zkazit.

Na mapový start je to dost daleko. Najít se v mapě. Rozběhnout se do správného tempa. Nezahltit se po rovině kolem rybníka, nenechat se vyhecovat k tempu, na které už dávno nestačím. První kontrola ve změti vodotečí. Ty teda miluju. Kdy vběhnout do lesa? Matěj tam šel až za hustníkem, asi věděl proč. Nebudu vymýšlet blbosti a půjdu stejně. Tamhle je ten potůček, kolem něj a v té změti vodotečí musí být kontrola vidět. Sláva, není nijak zašitá, je to moje číslo. Uvolňuji se, začal jsem dobře. Odběh stejným směrem, rychle bílým lesem k cestě a po ní doprava. Na křižovatce doleva po průseku. Ale co to? Tohle přeci není průsek, aha, křižovatku jsem přeběhl, ale nevádí, touhle cestou je to snad ještě lepší.

Soustřeďím se. Na každou kontrolu mám plán. Kontroluji si odběhy. Běžím z plných sil, ani si nestačím vydechnout při dohledávkách, kontroly na mě vyskakují tak, jak mají – cestou na pětku podle azimutu a kontrolovat silničku vlevo, narazit na pár nízkých stromků, pak po průseku a už musí být vidět. A fakt je. Přesně tam, kde jsem ji čekal. Vždycky mě to překvapí, že tam, kde si kontrolu vymodeluju, tak tam opravdu je.

Jsem na divácké. Matěj i Honza křičí, že je to výborný. Jen nezpychnout. Pořád se dokázat soustředit. A běžet nadoraz. Že já blbec nechodil běhat častěji. Nemusím být pořád v práci a sedět u počítače. Zvlášť, když mě čeká tak důležitý závod.

Nikoho za sebou neslyším, žádné funění ani praskání větví. Přesto se cítím jak štvaná zvěř. Víím, že jsou za mnou a dělají vše pro to, aby mě dostihli. A že se jedná o lepší borce, než jsem já, o tom není pochyb. Ale tak jako se štvané lani (!?) bystří smysly, protože jí jde o život, tak se bystří smysly i mně. Poslední strach o poslední kontrolu – nevede k ní žádná linie, ale jezírko je dost velké na to, abych ho neminul – a pak už jen doběh do cíle. Vyždímej poslední zbytky sil, ať nevypadáš jak důchodce v posledním tažení. Zvedej nohy, protáhni krok, pracuj pažemi. Jsi první a všichni se na tebe koukají. Kdysi jsi prohlásil, že veteráni by neměli mít cíl přímo v centru, protože pohled na jejich běh nepřináší žádnou estetickou hodnotu (a že výjimkou je jen paní Hrstková). Tak se snaž, abys nebyl tím nejtragičtějším potvrzením své vlastní teorie.

Sláva, mám to za sebou. Zmůžu se jen na: „Běž.“ A posílám Honzu na jeho maturitu v boji za rodinný tým.

Teprve čtyři a půl (!!) minuty za mnou dobíhá druhá štafeta v pořadí – Štěrbovi-Lučanovi. Otce Pavla jsem na druhém úseku porazil téměř o dvě minuty. Jaký byl vlastně můj čas? Neuvěřitelné – 23:38 na trati 3,0 km. To je 8 minut na kilometr, tak rychle jsem v životě žádný závod neběžel! Neudělal jsem jedinou chybu. Při dvou zaváháních jsem okamžitě věděl, že bych mohl jít do chyby, zachytil jsem to a plynule vyřešil. Ani jednou jsem nepřechel do chůze a to dokonce i do kopce na třetí kontrolu. Nějak tak jsem si představoval svůj výkon ve svých orientáckých snech. Prožíval jsem živočišnou radost z toho, že všechny kontroly byly přesně tam, kde jsem je čekal a že přede mnou vyskakovaly jako nějakí trpaslíci v kouzelném lese. Pořád jsem přesně věděl, co chci, a také to zrealizoval. Kéž by se mi to dařilo i v životě a v práci. Na svém úseku jsem byl osmý, jen minutu za velezkušeným Jardou Strachotou.

Zkrátka byl to skutečně můj nejlepší závod v životě.

Pro úplnost je ale třeba konstatovat jedno: Odehrálo se to na trati, která svojí délkou i obtížností odpovídala tak asi kategorii H14.

Stačí se podívat na obrázek.

Mapa – 3. úsek trati

Mapa – 2. úsek štafet

P.S. Honza podal heroický výkon. Po 6,5 kilometrech normálního závodu dostal ještě mapu se závěrečným překvapením (viz druhý obrázek). Bílá mapa s malými kolečky kolem tří kontrol nahoře na Malinské skále. Dvě z nich měli orazit. Vypadalo to, že je na pokraji sil. Ale vzpamatoval se a dovezl naši štafetu na třetím místě v kategorii OPEN. Oslavili jsme to vítězným rykem.

Teprve po vyčtení čipu zjistil, že v zápalu boje se mu v závěrečném pytlíku připletla do cesty jiná farsta a tak jsme letos převzali černého Petra disků od Bořilů.

Kluci už se těší na příští rok, jak konečně vyvezou svoji matičku na stupně vítězů.

Budu jim v tom držet palce.

Rodinné štafety Milovy 2010

Marie Nešporová

Jak už psal Martin na stránky našeho oddílu, letos naše rodina zkusila poprvé štěstí v rodinných štafetách. Chtěla jsem něco napsat už do komentářů k článku. Pak jsem si ale řekla, že nebude od věci, když napíšu o této povedené akci do naší ročenky.

Klusáčkovi o celé akci mluvili vždy s nadšením a my zvažovali, zda už by nejlehčí usek náš Honzík zvládl. Iva Švecová z Chrastu mi říkala, že to pojedou zkusit. Martin a Péťa Švecovi jsou ale starší než náš Jeník. Stále jsme byli nerozhodní. Martin Klusáček mě uklidňoval, že prostřední úsek bývá lehký a že ho zvládnou i začátečníci. Přesto jsme se s naším Honzíkem o celé akci radili. Jestli si troufá na rodinné štafety a jestli si to má chuť si zaběhnout. To aby se „nešprajcnul“ a neřekl, že nikam nepojede. Nakonec nám oznámil, že si to celé ještě „nechá projít hlavou“ a to už bylo skoro vyhráno. Přihlásili jsme se.

Ráno před závodem bylo chladno. Tak nabalit celou rodinu. Raději dvoje oblečení, čepice, šály, rukavice a pláštěnky k tomu. Je přece jenom sychravo a bude to na celý den. Konečně už jsme u Poslední míle (v Milovech), ale všechno nás teprve čeká. Na shromaždišti studujeme veliký plánec celého závodu ručně kreslený v rozměrech 1 x 1,5 m a už z něj tušíme že závod nebude jen tak obyčejný. Já se rychle oblékám, zkontroluji všechny děti. Raději jim ještě vše ukážu, kde je pití, jídlo, aby případně tátovi poradili, protože ten bývá roztržitý a ...však vy víte.

Na hromadném startu je poskládáno 77 map v několika řadách. Jak už bylo psáno, hlásili jsme se dost pozdě a tak naše mapa leží někde na konci. Teď ještě ukázka, kde je předávka, kde je divácká kontrola a startujeme. Na úzkou hráz milovského rybníka se řítí mnohohlavý dav a tak tak, že se nepošlapeme (moje noční můra – hřeby na botách někoho zranit). Dvakrát se vyhýbám upadnuvšímu závodníkovi a raději vyklusávám na konci. A hurá do lesa. První kontrola ve spleti vodních rýh a na další už nás posílají do kopce. Všichni si to supíme nahoru. Někdo rychleji, někdo krokem. Celkem se mi daří držet krok s ostatními a nenechat se zmást jinou farstou. Stále kontroluju, co razím. Občas mi všichni zmizí (v hustníku mezi kameny) a to jsem pak celá nesvá, jestli nekufruju. Zase některé lidi potkávám a srovnám se. Snažím se běžet celkem svižně.

S malou chybkou, kterou se mi celkem povedlo dohonit z kopce se blížím k divácké kontrole. Zdá se mi to nekonečné. Honza na mě volá, že dobrý, jsme ve hře. Pak jiní zase, že jejich jsou už na druhém úseku a že my jsme už mimo mísu. Zdá se mi že Iva Švecová je překvapená, že jsem už tady, když tu ještě nemám být. No a pak se soustřeďte na konečný pytlík!

Nechybuju, ale zdá se mi nekonečný. Lidi nějak zmizeli. No, co běž si svoje, třeba to tady víc rozředili. A taky že jo! Při předposlední kontrole se zase sbíhám s lidmi, co se mnou běželi k divácké a tak s vypětím posledních sil běžím na sběrku, která je zamazaná od krve. Drsnej závod!! Předávám Honzíkovi a v duchu si říkám, ať to zvládne. Chvilku po mě dobíhá Martin Klusáček druhý úsek a v cíli se ani neudrží na nohu, jak celý závod běžel na maximum. Jsou zatím první! Tak já se spokojeně „ploužím“ po lese a Klusáčkovi už mají 2/3 závodu za sebou. No nic, jdu si vyčíst. a zjišťuju, že na 6,3 km to mám za 62 minut. Pro mě nejlepší podzimní výsledek. Tak to nebylo špatný. A když zjišťuju, že Jirka Švec dobíhá po mě, tak si říkám, že je stále s kým soupeřit a jdu se už spokojená umýt.

Mezitím Honzík bloudí na svém druhém tříkilometrovém úseku na první kontrolu asi čtvrt hodiny, pak se už chytá. Dobíhá ho Zdenka Křížová a jak mi po závodě říká, občas ho viděla. Ale podle výsledků si pak s Honzíkem ověřujeme, že k divácké běželi nezávisle na sobě, měli rozdílné mezičasy a dobíhali spolu. A tak držíme palce. Dobíhají kluci Švecovi a za chvíli i náš Honzík se Zdenou. Měli stejnou farstu a tak Jeník mazal se Zdenou od divácké kontroly až do cíle.

Na třetí úsek teda vybíhají Honza a Ondra Kříž pět minut za Ivou Švecovou. Třetí úsek se skládal ze dvou částí: jednoho zhruba stejně dlouhého jako první úsek. Když ho odběhli tak na místě, kde předešlé úseky předávaly, vyfasovali druhou mapu. Ve druhé části je čekalo tříkilometrové

překvapení. Bylo docela těžké, protože závodníci při něm vybíhali na Malínskou skálu po bílé mapě, na které bylo promapováno jen nejbližší okolí tří kontrol, ze kterých si závodník měl vybrat dvě a pak mazat do cíle. Hledejte ale na mapě, kde si lebedí jen medvěd brtník na bílé pláni, cestu. (Zde se asi pardubičtí inspirovali od antických a středověkých kolegů mapařů, kteří tam, kde už jejich zkušenosti s terénem končili psali: Hic sunt leones – Zde jsou lvi.)

Jak to všechno dopadlo?

Zde už cituju Martina Klusáčka:

„Zatímco Klusáčci jsou už ve stadiu, kdy sportovní úseky běží děti a ten prostřední nechávají některému z rodičů (aby jim to moc nezkažil), Nešporovi jsou na tom zatím obráceně - sportovní úseky běží rodiče a prostřední zdolává ještě nedorostlý potomek. Potomek ale zvládl svoji premiéru mezi dospělými výborně a umožnil tak hlavě rodiny bojovat na drsném třetím úseku s takovými běžci, jako byli Křížovi, Šafářovi nebo Švecovi, které (a mnohé další) nakonec porazili.“

Klusáčkům se sice podařilo splnit první část taktického záměru (umožnit některému z rodičů zažít ten slastný pocit, že běží na prvním místě), ale ta druhá část se nepovedl a až tak úplně. Honza

sice doběhl v kategorii OPEN třetí (to by byl splněný cíl), bohužel se mu v závěrečném pytlíku připlétla do cesty jiná farsta a tak udělal radost Chmelařovým.“

Co na závěr dodat a neopakovat se po Martinovi?

Ten prostřední úsek podle mě byl těžší než Honzík běžně běhá a popasoval se s ním docela statečně. Takže nám Honzík „povyrostl“. Velkej Honza se myslím vyřádil náležitě, když chytrostí lišky prošustil překvapení a předběhl pár svých soupeřů. A mě po doběhu Honzika spadl kámen ze srdce, že jsme mu orienták neznechutili a všichni jsme si to spolu hezky užili.

Kdo může, ať to napřesrok taky zkusí! Stojí to určitě za to!

Obchodní cestující v Praze

Michal Koutný

Tak tohle jsem ještě nikdy nezažil -- jedu na OB závod metrem. Vystoupím na Budějovické mezi pražskými "mrakodrapy" a na základku, kde je shromaždiště, už dojždím autobusem.

Závod je scorelauf se stejným ohodnocením kontrol, povinně je pouze první a poslední kontrola.

Pár minut po jedenácté hromadně startuje moje kategorie, těsně po výběhu slyším panické výkřiky: "Bože, já nevidím jedničku! Kde je? Já ji nemůžu najít, né!" Naštěstí já jedničku vidím a stejně se na ni vytvořil docela dlouhý vlak, který se při běhu dlouhou ulicí docela rozvrstvil podle rychlosti. Já se snažím držet uprostřed a říkám si, jestli jsem něco nezapomněl.

Po jedničce jsem se vydal na nejbližší kontrolu směrem z kopce (laciná heuristika, vidíte). Vbíhám do zástavby a mezi baráky se drápu zpět na kopec. Sice svítí slunce, ale mně už dochází, co jsem si zapomněl -- rukavice. Necítím vůbec ruce, pro jistotu kartičku s ražením schovávám do kapsy. Beru nejkrajnější kontrolu a obracím se takřka o 180 stupňů.

Člověk by ani neřekl, že běhá ve čtvrti, jež je trojúhelníkem vymezeným dálnicemi. Na Prahu je tu poměrně ticho, ulice jsou zasněžené a sem tam se mihne v širších prostranstvích i běžkař.

Mráz už se mi asi dostal i na mozek. Zapomněl jsem vzít čtrnáctku a tak místo krásné okružní trasy běhám neoptimálně sem a tam. No nic, vyberu zbývající kontroly (nakonec se za šedesát minut daly stihnout všechny) a vracím se do školy.

Byl to pěkný, NP těžký závod.

Pro chytré hlavičky: Můj postup rozhodně nebyl optimální, na druhou stranu možností tolik není (něco kolem dvou miliónů biliónů). Dokážete najít nejkratší trasu v té podivné Spořilovské metrice?

Hrobařka nebo mrtvolka?

aneb Jak si Lucka vedla v lese

Lucka Jirásková

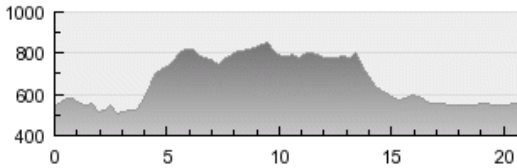

Nemůžete věřit všemu, co Lenka řekne. Nejdřív vás pozve na svatbu a pak jen tak mimochodem nadhodí, že ji bolí noha a jestli bych teda s ní nešla (nešla!!!) na HROB (čili horský orientační běh). „Páni“, já na to, „to bude děsně těžký, takovejch kilometrů. Vložil se do toho Lukáš (taky mě nejdřív pozval na svatbu): „To byste šly stejně příchozí, to bude tak 15 kiláků jeden i druhý den.“ Lucka se zamyslí ... patnáct kilometrů – to je v podstatě takový příjemný výlet, když se nepoběží (protože Lenku bolí ta noha a běhat nemůže), taky příští rok už ji noha bolet nebude a není na světě nikdo, kdo by se mnou šel. Takže jsem souhlasila a pomalu jsem se začala těšit na nevšední zážitek.

Dny uběhly rychle, sem tam nějaká svatba a listopad byl tu. Lukášovi onemocněl Glum, tak jsme vyráželi ve třech, v sobotu brzo ráno. Cesta byla dlouhá, ale utíkala a tak jsme dorazili až do cíle – Králíky na pomezí Orlických hor a Jeseníků. Než jsme vystáli frontu a převlékli se, pomalu byl čas vyrazit. Na start do Mladkova nás dovezl autobus a při vystupování řídit vesele žertoval, že kdyby někdo chtěl, může ho odvézt zpátky a bude mít vítězství jisté. Svorně jsme se zasmáli, zdvořile odmítli a později několikrát litovali. V první vlně odstartovali supermuži a superženy a v druhé vlně my (Lukáš běžel sám neboť odmítl nabídku jedné takové „superženy“). Lenka mi v mezičase vysvětlila, že lidi, kteří se kolem nás pohybují nejsou zas tak skvělí jak by se na první pohled mohlo zdát a nemám je tedy obdivovat pro jejich svalnaté nohy a značkové superoblečení, protože v jádru jsou to fuji.

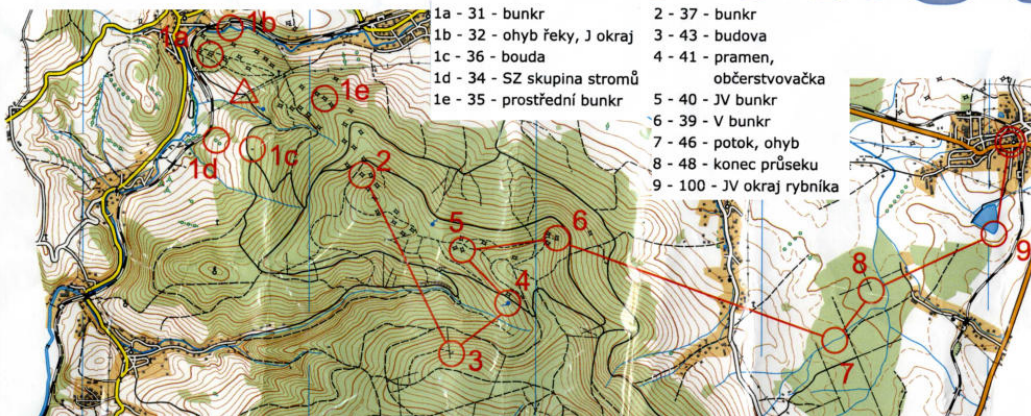
Když jsme se zpožděním zjistili, že start je o něco dříve, než Lukáš myslel, začali jsme zmateně pobíhat mezi dvojicemi nachystanými u mapových hromádek, načež se Lenka ukázala jako profík a jednu nepříliš důraznou dvojici vyšoupla, popadla mapu a vyrazila. Začátek byl koncipován jako skórelauf (1a – 1e). Mapa byla nakombinovaná turistická s orientačnými prvky, s kontrolami směšně blízko u sebe, v měřítku 1: 50 000. Nedbajíc na svou nohu se Lenka rozeběhla a mně začalo píchat v boku půl centimetru od trojúhelníčku. To, že běžíme mi Léňa vysvětlila jednoduše – noze je to jedno jestli běží nebo jde, bolí to stejně. Nevadí, to zvládnu. U předposlední skórelaufovy kontroly už jsem byla celkem rozkeřchaná, ale ještě pořád jsem nepochopila princip a záludnost hrobařské mapy a celého závodu. Velikou chybou se také ukázalo opovrhnutí velkou svačinou a její záměnu za svačinku. Ale vraťme se k té předposlední, která nebyla ještě ani začátkem. Byla v ohybu řeky a následující dvě kontroly byly stále do kopce (viz podélný profil od 4. do 6. kilometru). Odhadem to bylo asi 250 nastoupaných metrů. Teď to nezní nijak hrozně, ale pro Lucku to byl skutečný pohřeb. Lenka mi slíbila na kopečku pauzičku, tak jsme se aspoň vyfotily a Lenka se vydýchala. Já jsem popadla dech až v pondělí. První bunkr (jé, jak se ta Lenka těšila až uvidí bunkry!) byl vskutku moc pěkný, vydržela bych se na něj dívat dlouhé minuty, klidně bych si vedle něj vykopala svůj hrobeček, avšak Lenka rázným hlasem velí a tak skláním hlavu a poslušně se šourám dál. Na trojku hodně obíháme, vlastně obcházíme a já vím, že jsem svoje síly strašlivě přecenila, že nemám nic natrénováno, ne za tenhle rok, ale za celý život. Že výlet v horách vypadá jinak, protože se chodí po chodíčkách a ne po spádnících vrstevnic. Ale Lenka je skvělá (poskakuje si, zpívá, pitvoří se) a já za úplatky v podobě hroznového cukru postupuji vpřed a nazpět, jak je potřeba, vždy ale s Lenkou v čele, protože nemám sílu ještě koukat dopředu a hledat kontroly (i když bunkry jsem většinou vyhlížela úspěšněji já). Taky jsem v mapě bedlivě pozorovala, jak Lenka mapuje a zjišťovala jsem záludnosti hrobařské mapy (cesta sem, cesta tam, jednu malou nakreslíme, dvě větší vymažeme). Na občerstvovače se Lenka naládovala a já jen nesměle ochutnala, což byla zase chyba. Není cukr, tělo nefunguje. Na šestku jsme trochu zabloudily, ale Léňa ji našla. Tady taky volal Lukáš, že už je v cíli a že si máme dávat pozor na sedmičku, protože ten potok je malej nebo co, za což ho Lenka sprdla, protože to vědět nechtěla, že si

to zjistíme samy. Vylezly jsme z lesa a začalo lehounce pršet (spíš mžít – tak jak zpívá Laďa Štáidl „Mží ti do vlasů ...“ což je jinak moc pěkná písnička!). Jenom jsem ještě stačila zahlédnout kapli Dolních Boříkovic, od které jsme se odpíchly a přestala jsem vidět. Za cukrové úplatky jsem poslušně, ale stále pomaleji postupovala dál. Začala jsem si s Lenkou povídat, ale tahle finta nebyla zrovna vhodná, protože

Suchý vrch 1:50 000 e: 10m

stav: 9/2010

Mapa E1 s profilem převýšení

Lenku povídání vůbec nebrzdilo a mě vyčerpávalo ještě víc.

Potok, který Lukáš nemohl najít a o kterém tvrdil, že je mrňavej, jsme našly hned a nemohly jsme pochopit, jak ho mohl přehlédnout. Z osmičky na sběrku ani nevím, jak jsem se dostala, asi silou Lenčiný vůle. U ní nás čekal Lukáš a

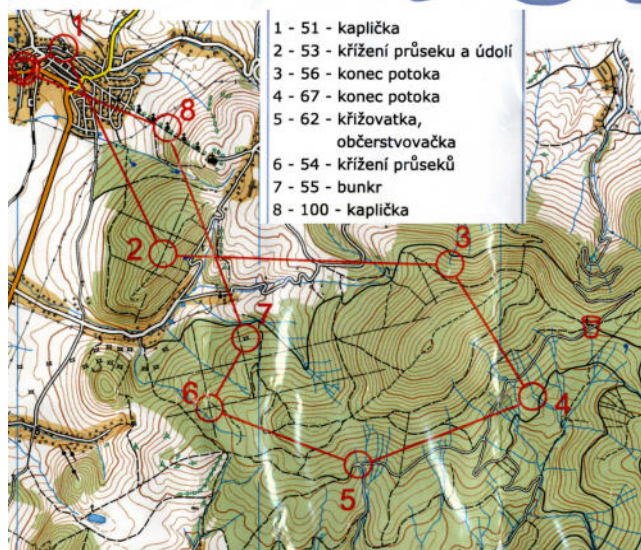
doprovodil nás do cíle. Orazily jsme v čase 277 minut (což je v přepočtu 4,5 hodiny). V životě jsem neměla tak dlouho zapnutý stopky (vlastně jednou jo – bylo tam 15 hodin a 18 minut, ale to byl omyl, zapomněla jsem je vypnout).

Doma jsem na cykloatlasu zadala naši trasu a vyšlo mi, že jsme ušly téměř 21 km a nastoupaly 719 m. Měla jsem radost, že jsem v cíli. Začala jsem se obávat zítřka.

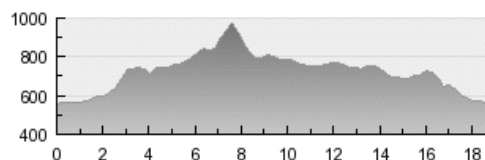
Za odměnu jsme si dali pořádnou večeři v nedaleké hospůdce (také s nadějnými superborci Jirkou a Evženem – doufám, že se tak skutečně jmenují a že jsem to nepopletla). Tentokrát jsem se rozhodla ve všem Lenku poslechnout a tak jsem si

Jeráb 1:50 000 e: 10m

stav: 9/2010

Mapa E2 s profilem převýšení

dala hafo masa, aby byla na zítřka síla.

Nejlepší ale stejně byla ta česnečka, na kterou jsme se obzvláště těšili a hádali, jestli bude taky se sýrem a s opečeným chlebem, když to nosí v těch hrníčkách, ale bylo tam všechno a hlavně tak krásně zahřála...

Po vydatné večeři jsme měli toliko sil, že jsme se rozhodli vystoupat k místnímu klášteru, i když jsme tušili, že tudy zítra stejně poběžíme. Nahoru jsme se pěkně zahřáli, ale nebyli jsme po zásluze odměněni pěkným pohledem na klidné městečko svítící do večera. Nahoře se válela mlha, pravá z hor, což v kombinaci se sodíkovými světly namířenými na klášter, vyvolávalo pravou atmosféru nedávno oslavených dušiček (když už prý jsme na tom HROBu, tak se sluší a patří takováto dušičková atmosféra, což je naprostá pravda). Pomalu se šourajíce mlhou a ztrácejíce se navzájem z dohledu, rozhodli jsme se pro návrat. Cesta dolů po kluzkých kamenech a mokřím listí za sporadického a strašidelného osvětlení byla mnohem těžší.

Zalézt do spacáku a usnout bylo pro mě tou nejpřirozenější a nejjednodušší věcí vůbec. V té mikrosekundě, po kterou jsem zůstala vzhůru, jsem si umínila, že budu spát co nejdéle, protože budík byl nastaven na půl sedmou.

O půl páté mě (a o chvíli později i ostatní) vzbudil super suchý a extra dráždivý kašel, který se nedá zastavit, leda by se člověk dobrovolně udusil. Chvílemi jsem vybíhala na chodbu, kde se to pěkně ozývalo a budilo všechny nejen v naší třídě. Nepomáhala voda, ani bonbóny, jen jsem si přála, aby už bylo půl sedmý. Nakonec jsem se dočkala.

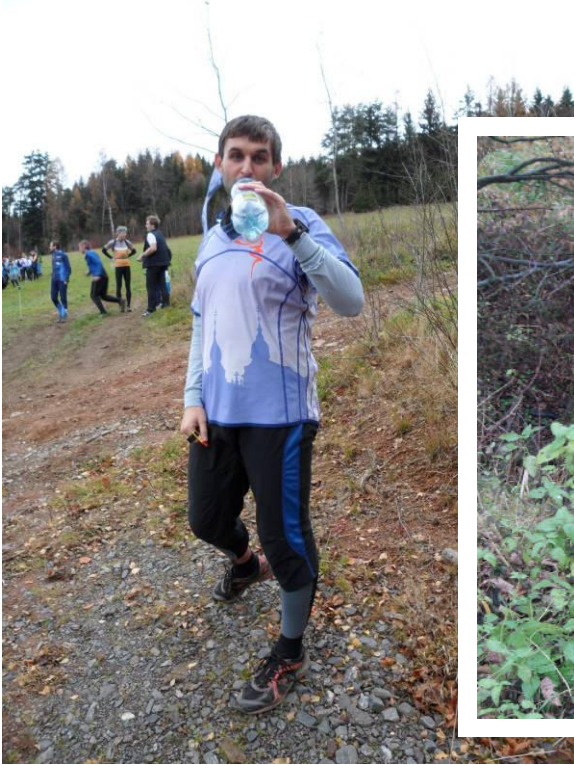
Po vydatné snídani (tentokrát i já), Lukáš zjistil, že dnešní trasa bude ještě delší než včerejší, což jsem slyšet nechtěla. Dneska se rozhodl jít s námi. S chybějící polovinou týmu (Glum na kříži) stejně běžel mimo soutěž a tak se přidal k nám, k Svědkům Leninovým. Startovali jsme až v hromadném startu všech looserů, kteří doběhli více než 45 minut po vítězi. U první kontroly jsme vystáli frontu a už na druhou to bylo do kopce a Lucka drasticky zpomalila tempo. Na trojku byl tak dlouhý postup a já už nemohla, že se Lenka rozhodla odvést moji pozornost a tak jsme hráli hru Asociace, která je podobná slovnímu fotbalu. Přemýšlet, mluvit, dýchat a ještě jít, jsem fakt nezvládala, takže to za chvíli vypadalo tak, že jsem je ztratila z dohledu a slova jsem křičela před sebe. Posledních třicet metrů na třetí kontrolu bylo nejtěžších. Lukáš se solidárně nabídl, že mě bude tlačit, hodný chlapec. Na čtverku to vedlo akorát přes vrchol Jeřáb a ačkoliv já jsem zarputile bojovala s vlastníma nohama a nedostatkem kyslíku v plicích, Lenka okolo mě vesele pobíhala, pozpěvovala si a poskakovala si. Ovšem ze čtyřky na pětku už jsem taky chvílema běžela, protože foukal studený a nepříjemný vítr a taky to bylo z kopce a hlavně na pětce byla občerstvovačka. Cítila jsem, že mi ubývá cukr v krvi (úplně jsem před sebou viděla takovej ten měřáček na benzín v autě, jak mu rafička rychle padá dolů). Na občerstvovačce jsem se nenechala dvakrát pobízet a když pak Lenka vyjádřila určité obavy, že jsem zase nic nesnědla, vyjmenovala jsem jí s plnou pusou rozinek, co jsem všechno měla.

Cestou na šestou kontrolu mi bylo báječně. Úplně jasně jsem cítila, jak mi ten blahodárný cukr proudí v žilách. Já vím, že je to pro vás trochu divný, ale já sem opravdu takový závod a s ním spojené zážitky ještě nezažila.

Přiznám se, že na sedmičku nevím, jak jsme se dostali a na osmičku (sběrka) už to šlo zase ztuha. Zvolili jsme ale výborný postup a neběželi jsme za ostatními v chumlu, kde běžela i jedna „superžena“, kterou Lenka nemá ráda, což se nakonec ukázalo jako nejlepší motivace pro Lucku (kromě toho, že to od sběrky bylo pořád z kopce). Dokonce i předběhla Lenku s Lukášem, ale to se pak ukázalo být jenom proto, že má tak vysokou hybnost, která se špatně kočíruje a brzdí. Dobešli jsme dloooooo před „superženou“ a byli jsme rádi, že jsme vůbec doběhli, že už jsme v cíli, že se zítra nikam neběží a že v práci je židlička, která v případě nouze jezdí. Doma se ukázalo, že trasa byla kratší i výškově méně náročná (18,8 km, 691 nastoupaných metrů, výsledný čas 222 minut).

Převlíkli jsme se do suchého, pobalili mokré svršky a nacpali to do auta. Když mě po dvou a půl hodině zastavili u myší díry, musela jsem zatuhlé nohy vynést z auta.

Nakonec jsme s Léňou ani neskončily poslední, i když jsme to hodně jistily zezadu, ale pro mě byl úspěch vůbec to, že jsem oba závody dokončila. Přesto Lence i Lukášovi moc děkuji, že jsem se takového pro mě extrému mohla vůbec zúčastnit (nikdy bych tak nezjistila, co to vlastně HROB je a že ta zkratka vystihuje vše – i když vlastně nic, protože v hrobě se přeci jenom pěkně v klidu leží a odpočívá, jak chutná cukr, když ho člověk opravdu potřebuje, jak vypadá camel bag a že rozinky, čaj, mandarinka, čokoláda a banán jsou ty nejlepší věci na světě) a přeji Lence, ať má nohu do příštího HROBu zdravou a Lukášovi ať má zdravého Gluma a oba aby tak mohli myslet na vyšší ambice než na to, jak dostat Lucku do cíle.

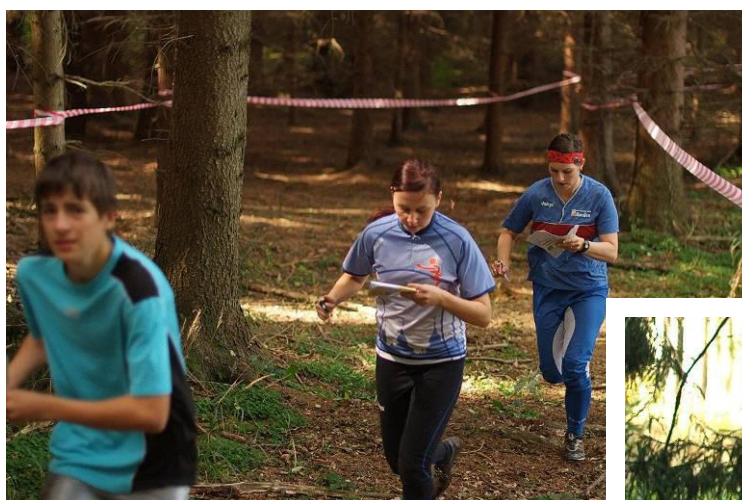

Moje mistrovské mistrovství

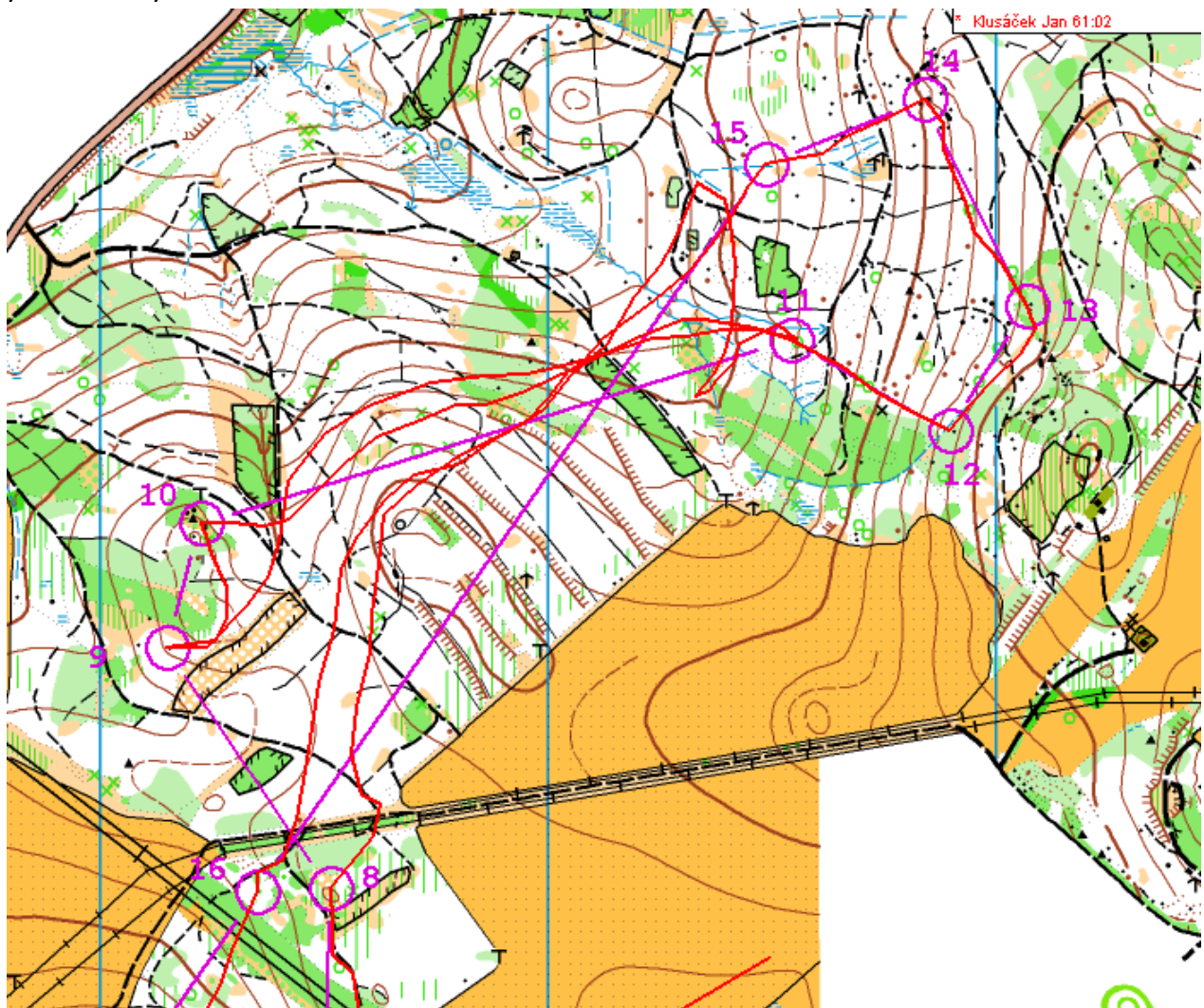
Zuzka Fialová

Píše se 18. září 2010, je mistrovství na klasice v Kostelci u Jihlavy, krásné počasí. Co to pro mě znamená? Velkou šanci obhájit si své těžce získané Áčko, když už mi to na middlu nevyšlo (to jsem hodila na předposlední kontrole táákovou tlamu, že jsem 5 minut neviděla před sebe a dalších 5 minut trvalo, než jsem si v hlavě srovnala, že jsou nohy dole a hlava nahoře). Ale teď to vyjde, vždyť se závodí ve známém vysočinském terénu, já běhám víceméně čím dál líp a přece nejsem žádná knedla. Nebo jo? Takže startuju, vybíhám, vypadá to nadějně a na shromaždišti se už hlásí, že: Zuzana Fialová v kategorii D20 je první na radiokontrolu, má velký náskok na všechny favoritky. A co na to já v lese? Takových sprostých slov, co mě v tu chvíli napadlo! Nebudu vás napínat, knedla jsem, zohnula jsem si špatně mapu a tam, kde byla velká červená devítka, jsem si vsugerovala trojku. Doběhla jsem teda na svoji „trojku“, orazila jsem a potom s hrůzou zjistila, že mi jaksi nesedí číslo na popise. Zkousím se zeptat dalšího kolemloudícího závodníka, načež zjišťuji, že bloudí. Další paní už vypadá celkem sebejistě, když přibíhá ke kontrole a razí, ta by snad mohla vědět. Zvláštní, zdálo se mi to, nebo měla kolečko na úplně stejném místě jako já? Jo ahá, už mi to docvaklo, kde nastala chyba ve výpočtech, Zuzano, rozdělej si tu mapu! Notěprsk, už to všechno vidím. S vypětím všech sil si po chvíli přestávám nadávat a soustředím se na mapu, takže dokonce do cíle nedobíhám poslední. Ještě jsem si nechala pográtulovat od pár lidí, co slyšeli komentátory hlásit můj skvělý čas na radiokontrolu a náladu jsem si aspoň trochu zlepšila další den při finále. Áčko sice nevyšlo, ale vždycky je úspěch, když je dnešek lepší než včerejšek. A nejdůležitější je dobrý pocit :-)

8-15-11-9*Honza Klusáček*

Je to tu. Klasika, vrchol sezony, semifinále. Hlavně jít v klidu, plynule bez chyb. Bum! Už na jedničce na mě koukal místo kontroly jezevec a to samé s rozličnou zvěří pokračovalo na několika dalších kontrolách. Naštěstí mám strýce myslivce, který mě naučil umět to se zvířaty, takže jsem všechny terčičky našel. Takhle to dál nejde. Příště narazím na medvěda nebo zuba a bude po závodě. Háším hák na někoho podobného věku, kdo běží stejným směrem a louskám trať dopředu. Tady se to bude křížit, pak dlouhý postup, vzadu smyčka...Nebudu nic řešit, razím radio odhaduji směr a hurá přes kopec. Ten člověk podobného věku, který běžel stejným směrem za chvíli zahýbá kamsi pryč. Blbec. Kopec, hustník, plot, další věci, kontrola je tamhle. Bum! Do pr....! Já blbec naběhnul do té smyčky opačným směrem. Zařazuji zpátečku a metelím si to směr 11, podél oplocenky, která tam ovšem NEBYLA (ano, opravdu tam nebyla) a za chvíli koukám – zaběhl jsem do nějakého santusáckého hustníku. No nic, najdu se, ty krátké postupy si pohlídám a pak to narvu, ať mě Běda nenapiše mezi zklamavší favority. Konečně jsem u kontroly, kontroluji popis, ale co to...? Kód sice v popisech je, ale o kus níž, než by měl správně být. Kouknu do mapy a co nevidím: dvě kontroly, půl kiláku zpátky přes kopec, které tam před tím rozhodně NEBYLY, se mi zlomyslně smějou do očí! Propadám větší skepsi než prokletí básníci a proklínám vše takovými slovy, která by se nemohla číst ani po 25. hodině. Přemýšlím, zda se mi chce vracet tam a zase zpátky, ale nakonec ve mně zvítězí bojovný duch, otáčím volant, řadím zpátečku a vracím se přes kopec pro devítku a desítku a cestou do protisměru mávám soupeřům, kterým ještě nezamávalo finále A. V cíli se snažím tvářit nenápadně, aby si mě nikdy nevyšli.

CHALOUPKY O.P.S.

Chaloupecké kufrování 2010

Věrka Fialová

Bylo to naprosto boží. Je tedy pravda, že ráno foukal vítr a byl mráz, ale než jsme tam dojeli, udělalo se tak nádherně... z celého parkoviště byl led (ach), na něm si hrála koťátka (ochoch), ptáčci sice nezpívali, ale alespoň přijeli Ptáčci z chladných krajin Liberce. S nimi jsme totiž byli jediní, kdo tam přijel. A přitom to byl skutečně velmi vydařený závod. Byl hodně o vybírání si postupů. Některé postupy by byly ideální, kdyby nebyl sníh. Jenže sníh tam byl, bořili jste se do něj, padal do neutažených bot a byl zkrátka šílený. Na druhou stranu, pokud jste se rozhodli zariskovat a třeba neobejít pole, mohla na něm být ztvrdlá krusta, po které se běželo lépe než lesem. Navíc, když nás tam přijelo tak málo, nebyly vyšlapané cestičky a mapování tedy bylo důležitější, než stopování. Na druhou stranu – když nikdo nepřijel, museli jsme cukroví nachystané k nabízení známým sníst sami. Máte smůlu. Tak hodně štěstí v jednom velkém závodě, který má krycí název rok 2011 a ať nezakufujete. AHOOJ!!!

WWW.CHALOUPKY.CZ

Můj první (skoro) vyhraný závod

aneb co vše se může přihodit na závodech v kategorii H10N

Božík Palát

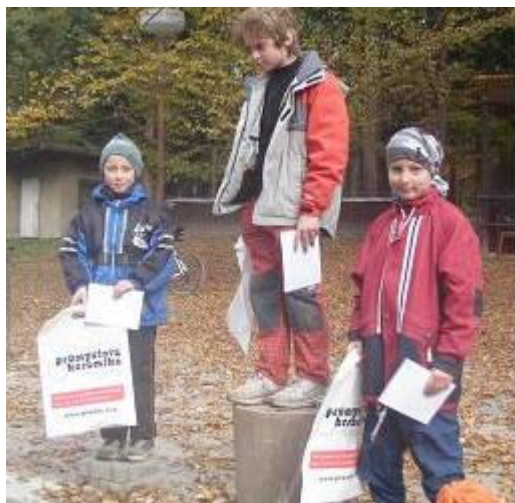
16.10.2010 se naše rodinka zúčastnila závodu BUŘT CUP v Blansku-Obůrce.

Teprve potřetí jsem běžel sám kategorii H10N. Závodní trať pro mne nebyla složitá, ani jednou jsem nebloudil a zkracoval všude, kde to šlo. Běžel jsem naplno a těšil se na dobré umístění.

Po vyčtení jsem se nad vyčítacím lístkem lítostí rozbřečel – byl na něm nápis DISK a já nevěděl PROČ?? Také mamka z toho příliš moudrá nebyla – disk jsem byl kvůli tomu, že jsem neorazil kontrolu č. 73 – tu jsme ale podle popisů vůbec hledat neměli! Šli jsme se tedy optat pořadatelů, co se děje. Uznali svůj omyl, vytiskli mi nový lístek a dokonce jsem dostal tatrunku jako bolestné.

Průběžně jsem byl první – což se mi ještě nikdy nestalo- tak jsem poctivě chodil každých pět minut číst průběžné výsledky – stále byli nějací závodníci na trati a já stále první. Závodníků v lese ubývalo a já stále první. Nakonec 0 závodníků naší kategorie v lese a já stále na prvním místě. HURÁ – ZVÍTĚZIL JSEM!!!!

Moc jsem se těšil na vyhlášení – vždyť jsem poprvé vyhrál!! Zářoveň jsem se musel rozhodnout, zdali na vyhlášení čekat nebo ne. Když počkáme na vyhlášení, nestihneme navštívit jeskyni, jak jsme původně plánovali. Chtěl jsem stihnout oboje.

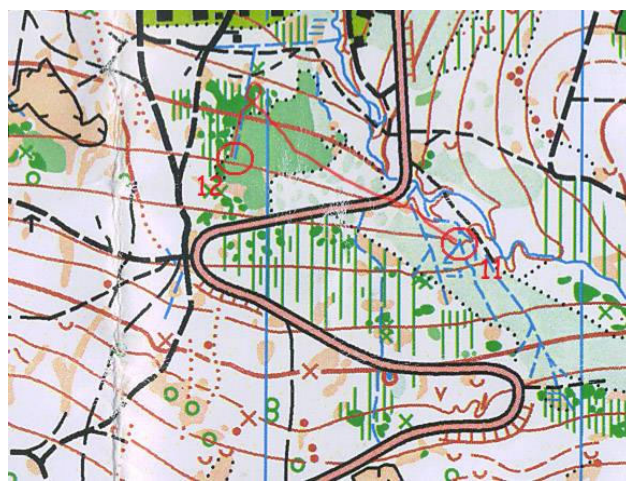
Vyhlášení naštěstí proběhlo o něco dříve, než bylo ohlášeno. Když hlásili vítěze naší kategorie, skoro jsem se rozbřečel podruhé – hlásili úplně cizího kluka!! Ten na průběžných výsledcích do té doby napsaný ani nebyl! Já nakonec skončil až druhý, dvě minuty po něm.!!!

Byl jsem našťvaný, ale nebyl čas zjišťovat, jak k této záhadě došlo – spěchali jsme raději do jeskyně (Sloupsko-Šošůvské). Cestou v autě jsem přišel na to, že jsem vlastně nedopadl nejhůře. Nejhůře dopadl ten, kdo byl původně ve výsledcích psaný jako třetí a potom ostrouhal. Tím se mi nálada trochu spravila a úplně v té jeskyni. ☺

Má pravdu řecký filosof?

Mirek Orálek

Do téže řeky dvakrát nevstoupíš. Prohlásil přibližně 500 let před naším letopočtem Hérakleitos z Efesu. Až do letoška se mně zdálo, že je to výrok hluboce pravdivý. Pak jsem však letos vyběhl 29. srpna na třetí etapu Ceny Východních Čech (mapa U letadla). A 23. října jsem vyběhl na oblastní žebříček (mapa U letadla). Když se podíváte na moje postupy, v prvním případě to byl postup na 18 kontrolu, ve druhém případě postup na 12 kontrolu, uznáte, že o pravdivosti výše uvedeného výroku od té doby přemýšlím a má jistota je silně nahlodaná.

O-země zaslíbená

aneb Jak profesionálně pořádají závody

Honza Klusáček

Tak jsme se vydali do Švédska. Spolu se známými a kamarády z okolí Trutnova jsme se rozhodli, že se zúčastníme největšího megazávodu na světě. Historie O-ringenu, neboli Švédských pětidenních, se začala psát před pětapadesáti lety v Dánsku. Tenkrát se zúčastnilo asi 160 běžců, letos to bylo stokrát tolik. Vyhrát O-ringen je natolik prestižní záležitost, že snese srovnání i se světovým šampionátem. Je celoročně připravován skupinou profesionálů, kteří spolupracují s nějakým místním klubem a stovkami dobrovolníků. Organizační tým plánuje a vybírá místa konání dlouho dopředu.

Do Švédska jsme přijeli o několik dní dříve, abychom si zvykli na švédské mapy a trochu potrénovali. Švédské mapy a terény jsou zvláštní. Jediné co sedí jsou vrstevnice a bažiny. Také všechny kameny, které jsou zakreslené jsou správně, ovšem spousta dalších stejně velkých kamenů, jakoby neexistovala. Cesty a pěšinky nejsou ani v mapě, ani v lese. Zelená barva je vygenerována záhadným a zcela náhodným způsobem.

O-Ringenu se kromě nás účastnilo více než 16 000 dalších lidí. Všechno je proto zařízeno tak, aby se všichni vešli na shromaždiště i do lesa. Každý dostal svoje vlastní číslo se jménem, kategorií, klubem a zemí. Vzhůru nohama byly vytištěné časy a vzdálenosti na start (tak aby to šlo přečíst, když je číslo přidělané na dresu). Nejdůležitějším prvkem na čísle bylo logo některého ze sponzorů, protože označovalo, který start je ten správný. Někdo startoval z CRAFTu, zatímco jiný ze SIA GLASS, místního výrobce zmrzlin. Startovalo se z devíti různých startů vždy asi pět hodin v kuse. Asi sedm hodin z lesa vybíhala nekonečná řada běžců do cíle. Po oražení jedné z tuctu SI jednotek na sběrné kontrole se dobohový koridor rozšiřoval a dělil na devět dalších, opět podle sponzorů. Protože se startovalo a dobíhalo tak dlouho, nikdy jsme nebyli na shromaždišti od začátku do konce; vždy jsme jen přijeli tak, abychom stihli start a po dobohu jsme zase odjeli, zatímco se z lesa valily další masy lidí. Také vyvěšování výsledků bylo nastaveno tak, aby se všech sto lidí, kteří byli ve stejné kategorii nemačkalo u papíru velikosti A4. Na velké dřevěné tabule se vyvěšovalo vždy nejlepších 48 v kategorii. Na každou A4 se vešlo právě šest lidí. Pro ostatní, jako třeba já, kteří se mezi 48 nedostali byl připraven velký stan s mnoha notebooky, které byly napojeny na on-line výsledkový servis. Zde bylo možno navolit výpis dle kategorie, klubu, jména, země nebo třeba hledat miny.

Každá kategorie byla rozdělena na další. Například kategorie H18 byly tři – H18Elite, H18Long a H18. Vyhlášení výsledků neprobíhalo celou noc za tónů melodie pevnosti Boyard; vyhlašovalo se pouze prvních šest v kategorii Elite, ale ceny byly připraveny pro prvních deset v každé kategorii. Ceny se vydávaly u pultu, kde člověk proti startovnímu číslu obdržel svou výhru.

Naše výsledky byly smíšené. Až na nejsilnější želízko v ohni – Honzu Petrželu – který by byl býval skončil v první desítce nikdo žádnou z etap nedisknul. Nejlepším výsledkem tedy bylo bednové umístění Adama Chloupka v H18Long.

Tak jako každý správný muslim musí alespoň jednou za život vykonat pouť do Mekky, tak by měl každý správný orienták navštívit O-Ringen – největší závody na světě. Tento rok se koná v Halsinglandu, což je poněkud z ruky, ale v roce 2012 se poběží na jižním pobřeží. Seeyouthere!

Chvilé zoufalství

Petr Fiala

Tak mohu rok co rok začínat téměř stejně – „v uplynulé sezóně jsem toho moc neodběhal“. Přesto se však našly zajímavé okamžiky, byť ty z roku by se v mém případě daly nazvat „Chvilé zoufalství“.

První se mi stal na druhém závodě Ligy Vysočiny 10.4. v Jindřichově Hradci. Po ranní rozcvičce v lesích u Jindřiše jsem tomu dal (z mého pohledu) vše, rval se o každou vteřinu a s v opravdu velmi solidním čase jsem doběhl vyčerpaný a zároveň šťastný do cíle. Při vyčítání čipu pak na mne oznámení „DISK“ účinkovalo jak rána palicí mezi oči. Teprve po chvíli tupého zoufalství jsem byl schopný si lépe prohlédnout mapu, kde se vloudila chybička. A až v klidu jsem to objevil – jedna z kontrol byla tak umístěná, že vůbec neměnila směr běhu. Kroužek kontroly se mi tak podařilo přehlédnout a kousek od lampiónku jsem jen proběhl. Poučení z vlastní chyby bylo jasné – do lesa s mapou už těžko mohu jinak, než s brýlemi či lupou.

Druhý takový okamžik se mi stal o dva týdny později na MČR železničářů ve Zdechovicích poblíž Přelouče. Běželo se na mapě Katovna a čekal mne dlouhý přeběh téměř přes celou mapu na třetí kontrolu. Trasu jsem si vyhledal velmi dobrou, zvládl jsem ji celou poklusem a takřka na dohled od lampiónku mi již zbývalo „jen“ prodrtit pásem maliníků na rozhraní porostů. Vzal jsem to „s rozběhem“, bohužel však v místě, kde byly prorostlé ostružiníky. Ty mne po několika metrech dokonale zastavily a než jsem se z nich po pár minutách (orván) vypletl, jen jsem v tichém zoufalství sledoval dva kolegy, co kolem mne maliníky (bez ostružiníků) lehce proběhli jen o pár metrů vedle. Do cíle ale byla cesta ještě dlouhá, dál se již dařilo a tak na tento závod jako celek vzpomínám rád.

Tak mohu na závěr s klidným svědomím napsat – chvíle zoufalství si asi všichni někde prožijem, přesto však co je to jedna chvíle zoufalství proti hodinám pohody...

Úvodní sraz VD

26-28.10.2010, Grunt Blatiny

Honza Klusáček

K překvapení všech, co to nečekali na nás v samém srdci Vysočinských kopců, v malebné vesničce Blatiny nečekalo bláto, nýbrž sníh. Některé méně otrlé povahy z polabských nížin sice byly bílou nadílkou vyvedeny z míry, ale brzy se oklepaly, aby nenanosily sníh do útulné horolezecké chaty, která se na dva dny stala naším domovem (pouze půda, kde se spalo, byla trochu vymrzlá). Už v pátek večer zjistili někteří odvážlivci, kteří se za husté tmy a poletování vloček vydali do lesa, že napadnuvší sníh plní pouze estetickou funkci. Blatinské bláto se totiž zákeřně číhalo vždy tam, kde to noha čekala nejméně.

V sobotu dopoledne jsme namísto řádně postaveného tréninku dostali do ruky mapu bez kontrol a bez postupů, ale zato s mnoha povětšinou nesmyslnými názvy jako Tibet nebo Amazonský prales. Namísto přehledné startovky jsme byli nepřehledně rozděleni do skupin a místo popisů kontrol jsme vyfasovali papíry s nějakými čísly. Než jsme se stačili vzpamatovat, přišel další neobvyklý pokyn: „Luštěte“, ze kterého se pár lidí vzpamatovalo až další den ráno. Ano, naši vykutálení trenéři nám připravili vypečenou šifrovací hru. Samotné šifry se lišili nejen obtížností, ale také principem luštění. Neméně významným faktorem byla orientace a rychlost přesunu v terénech. Kdo za jedno dopoledne navštívil Paříž, Orkneje, Praděd, Hokkaidó a Cejlon ví svoje. Kromě jednoduchých logických hádanek (otec otce mého otce) na nás čekaly takové špeky jako skládání parníku z papíru nad kterými jsme marně lovili znalosti z mateřské školky.

Více než krušné byly cesty na večeře a obědy dolů z kopce a zpět nahoru. Cestou do zledovatělého kopce ne jeden litoval, že si od horolezců nevypůjčil mačky a cepín. Každým krokem vzhůru jsme také spálili právě sněžené kalorie a byli jsme rádi za dostatečnou zásobu rohlíků v základním táboře.

Sobotní odpoledne jsme strávili na cestě po nejvyšších kopcích Vysočiny. Při výklusu s několika vrcholovými premiemi jsme zjistili, že sníh nezakrývá pouze bláto, ale také kameny, kořeny a smrkové větve nad hlavou.

I večer jsme měli o zábavu postaráno. Ani po Chrobákově rozboru postupů z MČR KT, který by se dal shrnout slovy „Běhejte na směr!“, nás nečekal kýžený odpočinek, ale další vypečený trénink. Na ještě horké mapě (z téhož dne) interiéru celého stavení byla rozeseta spousta koleček a dokonce i pár postupů. Za velmi aktuální mapu jsme ale zaplatili krutou daň – jediná kopie totiž byla promítána v jídelně a navíc bylo zakázáno toto mistrovské dílo jakýmkoli způsobem kopírovat. Kontroly v terénu byly malé papíry a čísly. Cílem bylo obejít v libovolném pořadí všechny kontroly a zapsat jejich čísla (některé postupy byly pevně dané, tato čísla se potom násobila). Tento úkol nejméně stěžovala neurčená vertikální a jinak záludná poloha kontroly (zespodu na záchodovém prkénku), Chrobáková zlomyslnost, když mapu otočil vzhůru nohama, příliš velké množství lidí na příliš malém prostoru a malá násobilka na pevných postupech (věděli jste, že $6 \times 7 = 18$?). Po těchto náročných fyzických a psychických výkonech nás konečně čekal osvěžující odpočinek. Pouze na půdě, kde se spalo bylo příliš teplo.

V neděli byl na programu jediný klasický mapový trénink - bez cest, postupy stavěné na využití taktiky „Na směr“. A pak jen balení věcí (nedovedete si představit, jakým způsobem může vzrůst entropie za pouhé dva dny), bleskový úklid a poslední zledovatělá cesta na oběd. Téměř všichni by rádi zůstali ještě další den nebo dva, ale pro jednoho už byl na půdě, kde se spalo, příliš velký smrad. Za všechny účastníky ještě jednou děkuji všem trenérům, hlavně ZuKli za skvělé soustředění a těším se na další.

Orientácký tábor ve Starém Městě pod Landštejnem

Honzík Nešpor

V roce 2010 jsem byl už potřetí na orientáckém táboře. Poprvé byl na Žďárských vrších, podruhé v Doksech a letos ve Starém Městě pod Landštejnem. Tentokrát se mnou jela i Maruška. Táta nás dovezl k Fialům s krabicemi plnými jídla, další dobroty byly u Fialů. U Fialů jsme přespali a ráno jsme jeli se Zuzkou vlakem, až jsme dojeli do Jindřichova Hradce. Potom jsme zase jeli vlakem úzkorozchodkou až do lesa. Nebyla tam zastávka, jen nějaký křížek, pomník a hromada kamení. Tam jsme vystoupily a Matěj Klusáček nám řekl: (to už nevím)... a to byl proslov vůdce naší party. Poté jsme nasedli na kola a vydali jsme se do lesů. To nám krásně zabralo celý den a až večer jsme se dostali do „Cyklokempu“ Staré Město pod Landštejnem. Spali jsme v chatkách (ale až po večeři).

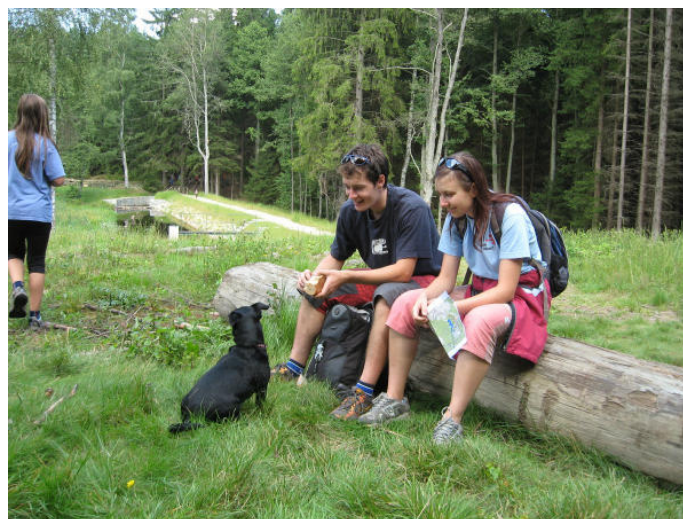
Další den začínal snídaní a pak jsme hráli hry a po obědě byl orientační trénink a potom večeře. A po ní bylo divadlo-Večerníček a šli jsme spát. Na táboře mě bavila: celotáborová hra na téma přibližně pravěk a Flistounovi, vyrábění masek na pravěký ples, vyrábění klecí pro ptáčky z rychleschnoucí hmoty.

bylo dobré, když chtěl někdo ženu, tak se k ní zezadu přiblížil, praštil ji kyjem po hlavě a odtáhl si ji za vlasy do jeskyně).

Hra která mě na táboře nudila, byla stezka odvahy☺, protože okolo té cesty byly světýlka a vůbec jsem se nebál. Po tom se mi ještě líbil noční závod a diskotéka. Poslední den jsme se vydali na hrad Landštejn byli jsme i ve věži a cestou zpátky jsme našli kešku. Tábor se mi velmi líbil a příště pojedeme zase.

Napsal Honzík, Maruška radila, tatínek kontroloval a maminka schválila.

Bludná báje – Bláznivý běh

Zuzka Klusáčková

Blondatá brunetka běžela bláznivý biorientační běh. Byla baletka, budoucí bakalář. Bodovala blankytnou běžeckou blůzou, béžovým body ba blýskavýma botama. Byla bohyně? Bohužel. Běžela bystře. Bacha! Bác! Bacila buclatou borovici. Bolí. Bujela boule. Bodavá bolest. Bačkora bagr. Brodila blátivou bažinu, bezbarvé bahno bublalo, blondýnka brblala. Blondýnka byla barvoslepá. Brala bezcenné body. Bloudila bloky baráků, bludištěm balvanů, bažanti bučeli. Bastardi. Blondýnka bezradně bloumala bodláčím, belhala bariérou bedlí. Ba, bojovala báječně, borka. Bušila borůvčí. Běda! Brázda. Blondýnka brzy brzдила. Balanc byl budižknižemu. Bum! Brňavka brněla, běžkyně brečela. Bordel. Brusinky! Báječné, boží! Blondýnka bobule baštila. Běžkyni bolelo břicho, brutálně blila. Barevně. Běž! Běž! Bude bedna? Blbě. Brunetka bleskově běžela, brala body. Brilantní! Byla bedna. Blondatá brunetka - baletka budoucí bakalář byla blažená.

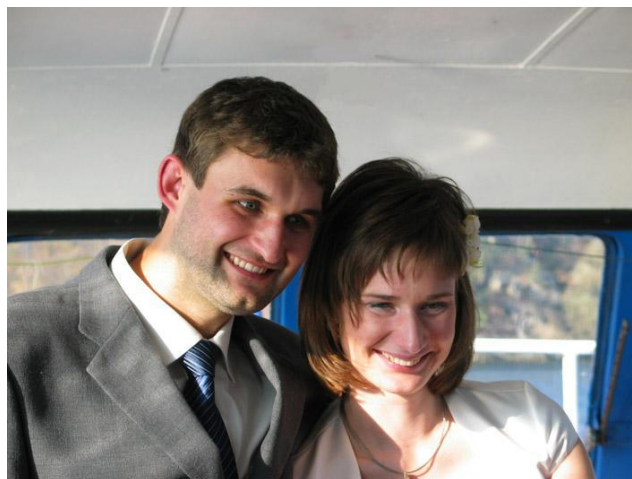
Blbá báje? Běžte běžat!

Ode dnes spolu

30.10.2010

Mirek Orálek

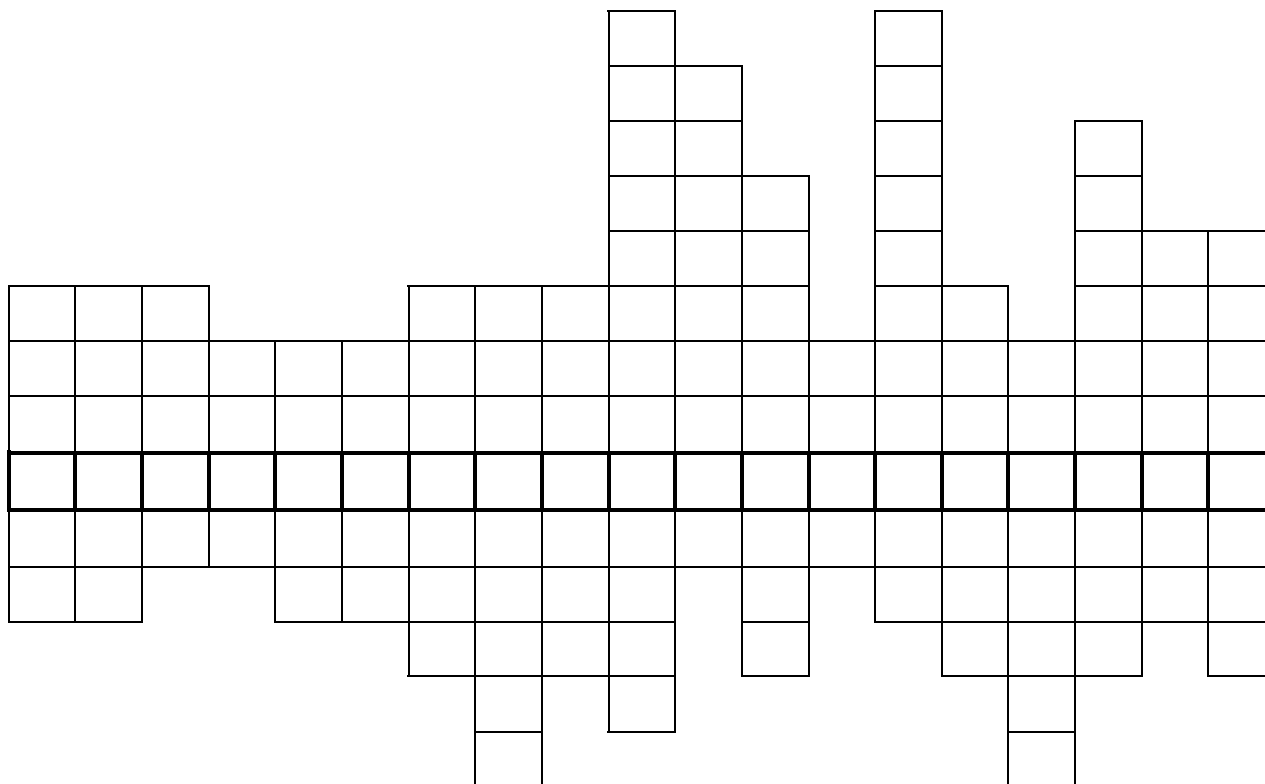
Dnes odpoledne začala úředně stvrzená a polibkem zpečetěná společná plavba životem Lenky a Lukáše. Své ano si řekli na výletní lodi Vysočina při plavbě po Dalešické přehradě. Oddávající mohelenský starosta a zúčastnění svatebčané prožili slunečnou plavbu kouzelným údolím řeky Jihlavy a užili si nevšední svatební odpoledne. Do dalších dnů přejeme novomanželům lásku, štěstí a zdraví.

Orientácká křížovka

Dana Fialová

Do sloupců pod piktoagramy zapisujte správné výrazy. Tajenka je název závodu v OB.

Vtipy

Jednoho dne běžel na závodech orienták, když tu přiběhl k široké řece. Uviděl dalšího závodníka na druhém břehu a zavolal na něj: "Hej!, jak se můžu dostat na druhou stranu?". Druhý závodník se pečlivě podíval podél břehu vlevo, pak i vpravo, trochu se zamyslel a pak odpověděl: "Ty jsi na druhé straně!"

Jeden orienták zašel za papežem a zeptal se ho: „Svatý Otče, existuje v nebi orientační běh, a je-li tomu tak, jak vypadá?“

Papež se otázal svatého Petra a nazítří povídá orientákovi: "Orientační běh opravdu v nebi existuje, ale mám tu pro tebe jednu dobrou a jednu špatnou zprávu. Kterou chceš slyšet jako první?"

„Nejdřív tu dobrou“, povídá orienták.

"Dobrá", řekl papež, "je to úžasné. Mapy jsou perfektní, nejsou tam žádné ostružiny, slunce vždy svítící, ženy běhají na vrchy v bikinách a kontroly už nemusíte dohledávat."

"Tak to je skvělé!" povídá nadšený orienták, "ale jaká by pak mohla být ta špatná zpráva?"

Papež se podíval na hodinky a odpověděl: "Tvůj první start bude za deset minut"

Kdy se z tebe stává opravdový orienták...

(Zdroj: Wikipedie, You know you're an orienteer when...)

- Když se s hrdostí chlubíš svými škrábanci a modřinami.
- Když si optimalizuješ volby postupu při cestě do supermarketu a pak i zpátky.
- Když po každém závodě postáváš u výsledků a porovnáváš mezičasy.
- Když i v koupelně máš u sebe alespoň jednu orientáckou mapu.
- Když si orientuješ plán svého rodného města k severu, i když to znamená, že názvy všech ulic jsou vzhůru nohama.
- Když čmárance, které si kreslíš na nezáživných přednáškách, začínají vypadat jako vrstevnice a ty máš chuť přikreslit do všech údolí i vodní toky.
- Když při odchodu do divadla uvažuješ o přelepení tkaniček u svých lakýrek izolepou.
- Když jsi bez problémů schopen z paměti odříkat ID číslo svého čipu, zatímco zapamatovat si číslo svého telefonu ti dělá problémy.
- Když tě v koupelně před pračkou napadne, že tvoje hromada špinavého prádla vypadá jako výrazná kupka.
- Když při řízení vozu nikdy nezabloudíš, ale uděláš jen několik x-minutových chyb.
- Když při dotazu svého známého na to, jak funguje GPS, mu udělíš 20 minutovou přednášku o tom, jak je toto zařízení pro dobrou orientaci naprosto nevhodné.
- Když si začneš myslet, že není nic špatného na tom obléci si do společnosti šaty nebo oblek, na němž je šest různých barev.
- Když nemůžeš projet se svým vozem jakýkoli les, aniž by sis neřekl: „Hele, to je krásný čistý les, to by bylo nádherné místo pro závod na klasické trati.“
- Když přesně víš, kolik dvojkroků je vzdálenost od tvého domu do obchodáku, do školky a na autobusovou zastávku.
- Když si místo bílých ponožek začneš kupovat šedé nebo černé, protože na nich není špína tolik vidět.
- Když ti tvůj pětiletý vnuk nakreslí jako přání k narozeninám orientáckou mapu.
- Když tě začíná vzrušovat představa, že by si tvoje žena oblékla při milování palcovou buzolu.
- Když na vánoční stromeček pověsíš místo ozdob malé oranžovo-bílé lampiónky.
- Když ti nepřijde nic divného na běhání v hustém lese za hustého deště.
- Když přestaneš mít navždy strach z toho, že se ztratíš. Jediné, co se ti může stát, totiž je, že se trochu opozdíš.

Nejčastější slova před tím, než orienták odchází do nebe:

„Tuto trhlinu snadno přeskočím.“

„Nepotřebuju se stavět na občerstvovačku, nezáleží na tom, jaká je teplota.“

„Kartograf musel být šílený, že tuto oblast označil jako nebezpečnou.“

„Tento potok nevypadá moc divoce.“

„Je tento mapový symbol pro sklad střeliva nebo dostřel?“

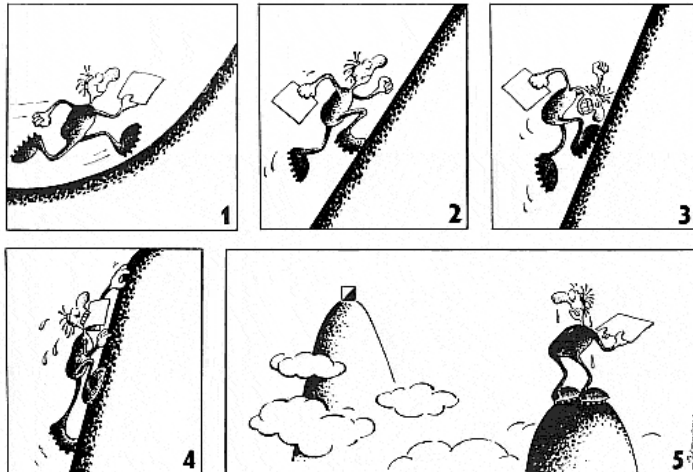
„Tento kamenný násep není tak příkrý, aby se po něm nedalo vylézt.“

„Je to zvuk padajícího stromu?“

„Jsem zvědavý, jak je ta voda hluboká.“

„Toho závodníka, který se za mnou veze, setřesu, jakmile vběhnu do křoví.“ Lovec povídá: „Než jsem střelil, tak jsem viděl něco se v křoví pohybovat.“

Komix

Is published in "BALIZA" (ESP) N12 (05/92)
The author: Yuriy MANAEV (RUS)

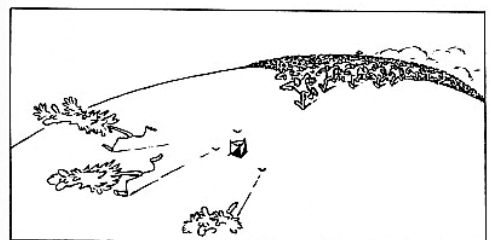
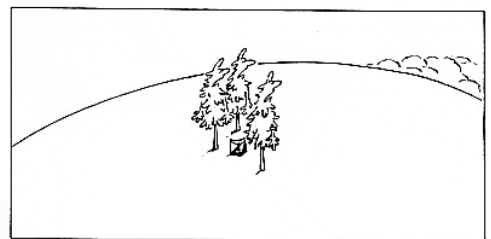
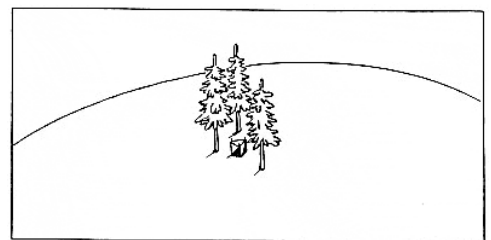

Championships - 2090

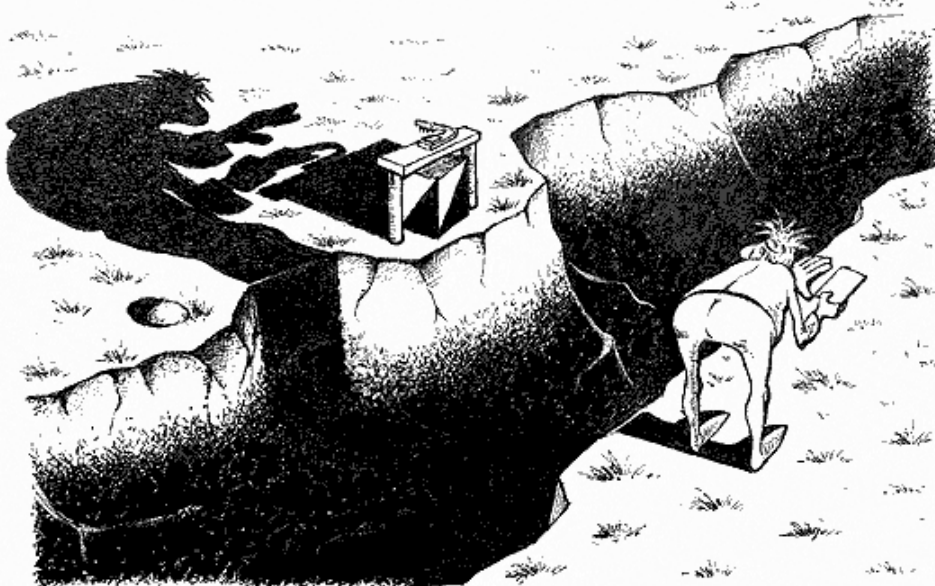
Is published in "Orienteering World" №2/90
The author: Yuriy MANAEV (RUS)

Is published in "MAPA Y BRÚJULA" (ESP) №2 (3/94)
The author: Yuriy MANAEV (RUS)

Is published in "Baliza" (ESP) №11(1/92)
The author: Yuriy MANAEV (RUS)

Is published in "MAPA Y BRÚJULA" (ESP)
The author: Yuriy MANAEV (RUS)

ZHODNOCENÍ SEZÓNY 2010

Jak se říká rok se sešel s rokem a opět je tu naše statistika. Koho zajímá, jak jsme se letos snažili, tak čtěte a pak trénujte, ať je ten příští rok ještě lepší. Koho nezajímá, tak běžte hned trénovat, ať je ten příští rok ještě lepší. Je potřeba mít před sebou pořád nějaké, i když třeba malé, cíle. Tak jak to tedy vypadalo:

1. Sportovní část

Vyběhnuté licence pro příští rok: A licenci si udržel výborným 15. místem z 39 běžců v A žebříčku Čechy Honza Klusáček. Rovněž Zuzka Fialová vybojovala opětovně A licenci 23. místem ze 34 běžkyň rovněž v A žebříčku Čechy. B licenci si vyběhl v jarní části oblastního žebříčku Tomáš Koutný, který skončil na 2. místě z 11 závodníků.

V B žebříčcích bojoval letos jediný náš zástupce a to Jirka Koudelný, který v moravském žebříčku vyběhal krásné 8. místo z 21 běžců.

Počet běžců, kteří za náš oddíl odběhli alespoň jeden závod byl letos 57. Všichni dohromady jsme odběhali 708 etap, což je oproti předchozím letům méně, ale i tak úctyhodný počet závodů. Nejčastějšími běžci letos byli Jirka Koudelný s odběhnutými 37 etapami, Mirek Orálek s 34 etapami, Honza Nešpor s 30 etapami. Přes 25 etap stihli odběhnout ještě Maruška Nešporová st. s 29 etapami a kvarteto běžců s 26 etapami (Lenka Křížová, Zuzka Fialová, Liba Orálková a Jirka Dvořáček). V tomto počtu nejsou jako vždy započítány pro náš oddíl přece jen méně běžné odrůdy orientáku (LOB, noční, štafety, rogaining, HROB, Brutus a podobně a ani žádné zahraniční závody).

V zahraničí jsme se, pokud vím, letos ukázali na Lipica Open ve Slovinsku, na 3 days of Belgium v Belgii a na Spartacus Cup v Maďarsku.

Úspěchy našeho oddílu:

V dlouhodobých žebříčcích LV jsme se letos na velkou bednu dostali celkem ve 26 případech a 14 krát jsme stáli v roce 2010 na nejvyšších stupíncích žebříčků LV. Jmenovitě: šesté místo obsadil Petr Scheubrein (podzim), pátá místa Věrka Fialová, Honza Nešpor a Jirka Koudelný (jaro), Jana Dvořáčková N.M., Tomáš Koutný a Jan Příbyl (podzim), čtvrtá místa Lucka Jirásková, Jana Zháňalová a Martin Klusáček (jaro), Jana Příbylová (podzim), třetí skončili Zuzka Fialová, Iva Syslová, Liba Orálková, Jéňa Dvořáček (jaro), Honza Klusáček a Honza Nešpor (podzim), na druhém místě se umístili Tomáš Koutný (jaro), Věrka Fialová, Iva Syslová a Bohuslav Palát (podzim) a ve svých kategoriích slavně zvítězili Jitka Klusáčková (jaro), znovu Jitka Klusáčková, Liba Orálková a Honzík Nešpor (podzim).

Určitě je potřeba zdůraznit a zopakovat vybojované A licence Honzy Klusáčka a Zuzky Fialové v A žebříčcích Čechy a B licence Tomáše Koutného v Lize Vysočiny.

Za oddílově vydařené závody (tím myslím, že se vydařily většině členů oddílu) bych vybral především 1. a 2. LV v J.Hradci, 4. LV v Orlovech, 9. LV ve Vyhnánově, 3.etapu na Ceně Východních Čech na Seči a 2.,3. a 4. etapu na pětidenních v Hradčanech.

Letošní bednová umístění na druhém nebo třetím místě:

Maruška Nešporová ml. LV3,4,5,8,13,15,16, HSH3, CVČ1, CVČ2; *Věrka Fialová* LV4, 5OB5; *Honzík Nešpor ml.* LV2,3,6,10,13; *Tomáš Koutný* LV8; *Honza Klusáček* LV16, MČRkr; *Honza Vacek* LV2; *Bohuslav Palát* LV15; *Martin Scheubrein* LV5,15; *Lenka Palátová* LV15; *Zuzka Fialová* LV9; *Jana Příbylová* LV14,16; *Lenka Křížová* LV1,2, ŽA3, CSM1; *Magda Dosbabová* 5OB5; *Jana Dvořáčková N.M.* 5OB1, 5OB2, 5OB4; *Lucka Jirásková* LV1,2; *Michal Koutný* LV15; *Jéňa Dvořáček* LV1; *Radek Nováček* LV1,4; *Jirka Dvořáček* LV11, VAL3, CVČ3, MČRkl; *Roman Věžník* PP1, MČRnoč; *Iva Syslová* LV3,13,14, HSH2, HSH3, 5OB1, 5OB3, 5OB5; *Jana Zháňalová* LV9; *Jitka Klusáčková* LV4,6, MČRkr; *Liba Orálková* LV3,6,10; *Honza Nešpor st.* LV2,3,8,13,16, VAL3; *Jirka Koudelný* CVČ1, CVČ3; *Martin Klusáček* LV1,2,6, MČRkl; *Mirek Orálek* LV9,14, 5OB3, 5OB4. To je celkem 79 stříbrných a bronzových medailí.

A letošní vítězná umístění :

Maruška Nešporová ml LV9,10; Honzík Nešpor LV1; Honza Klusáček MČRkl; Honza Vacek LV1; Jana Příbylová LV11; Lenka Křížová CSM2; Jana Dvořáčková N.M. LV8; Jan Příbyl st. LV11,16; Radek Nováček LV2; Dana Fialová LV1; Iva Syslová LV10,11, HSH1, 5OB2, 5OB6; Jitka Klusáčková LV2,,7,8,13,14,16; Liba O. LV4; Honza Nešpor CVČ3; Jirka Koudelný HSH3. A to je celkem 26 zlatých medailí.

V jarním žebříčku LV jsme dopadli takto: Věrka Fialová

5/6, Zuzka Fialová 3/34, Maruška Nešporová st. 4/34, Lenka Křížová 11/34, Magda Dosbabová 23/34, Lucka Jirásková 4/16, Jana Dvořáčková N.M. 13/16, Jitka Klusáčková 1/18, Iva

Syslová 3/18, Jana Zháňalová 4/18, Dana Fialová 7/18, Liba Orálková 3/5, Honzík Nešpor 3/5, Petr Filippi 12/13, Martin Scheubrein 7/16, Štěpán Szebista 13/16, Tomáš Koutný 2/11, Jirka Dvořáček 15/45, Lukáš Kříž 18/45, Kuba Jirásek 22/45, Matěj Píro 30/45, Honza Klusáček 32/45, Martin Fiala 36/45, Jéňa Dvořáček 3/29, Radek Nováček 10/29, Roman Věžník 24/29, Honza Vacek 28/29, Honza Nešpor 5/23, Martin Klusáček 4/37, Jirka Koudelný 5/37, Mirek Orálek 7/37, Mirek Koutný 23/37, Svaťa Sysel 24/37, Petr Fiala 34/37.

V podzimním žebříčku LV jsme si vedli následovně: Věrka

Fialová 2/2, Jana Dvořáčková N.M. 5/23, Maruška Nešporová st. 8/23, Lenka Křížová 19/23, Magda Dosbabová 21/23, Jana Příbylová 4/11, Lenka Palátová 8/11, Jitka Klusáčková 1/14, Iva Syslová 2/14, Dana Fialová 10/14, Jana Zháňalová 11/14, Liba

Orálková 1/5, Honzík Nešpor 1/3, Bohuslav Palát 2/9, Petr Scheubrein 6/9, Martin Scheubrein 7/8, Honza Klusáček 3/5, Tomáš Koutný 5/5, Jirka Dvořáček 17/31, Roman Věžník 18/31, Jéňa Dvořáček 20/31, Jan

Příbyl st. 5/18, Honza Vacek 7/18, Michal Koutný 13/18, Tomáš Koutný 17/18, Honza Nešpor 3/17, Mirek Orálek 7/27, Martin Klusáček 9/27, Svaťa Sysel 13/27, Jirka Koudelný 19/27, Mirek Koutný 22/27.

V Lize Vysočiny družstev jsme skončili: naši žáci 7/8, naši dorostenci 7/8, naši dospělí 4/11 a naši veteráni 5/12. V klubech Vysočiny jsme skončili 6. místě ze 12 zúčastněných oddílů.

V „A“ žebříčku H18A vybojoval Honza Klusáček

vynikající 15. místo ze 39 zúčastněných. D20A vybojovala Zuzka Fialová výborné 23. místo ze 34 zúčastněných.

V „B“ žebříčku Morava nás reprezentoval pouze Jirka Koudelný a vybojoval 8. místo z 21 závodníků.

V ženském rankingovém žebříčku došla první stovku v ženách Lenka Ratkovská a nakonec skončila na nádherném 66 místě se 7332 body, což je vylepšení loňského historického maxima umístění borkyně TTR za existenci rankingu, 190. je Zuzka Fialová se ziskem 5475 bodů, dále 207. Maruška Nešporová st. 5128 bodů, 235. Jana Dvořáčková N.M. 4637 bodů, , 487. Magda Dosbabová 1345 bodů, 645. Lucka Jirásková 422 bodů a 694. Lenka Palátová 245 bodů. Celkově bylo hodnoceno 758 žen.

V rankingu u mužů se opět nejvýš dostal Jirka Dvořáček 251. se 6652 body, do třístovky pak ještě 293. Lukáš Kříž 6277 bodů. Dále následují 487. Jéna Dvořáček 3721 bodů, 495. Roman Věžník 3576 bodů, 499. Kuba Jirásek 3511 bodů, 527. Martin Fiala 3101 bodů, 620. Radek Nováček 2236 bodů, 879. Honza Klusáček 705 bodů, 924. Matěj Píro 575 bodů a 1171. Tomáš Koutný 15 bodů. Celkově bylo hodnoceno 1172 mužů.

V Českém poháru veteránů se naši veteráni umístili: 253. Liba Orálková 33 bodů, 271. Jitka Klusáčková 29 bodů, 289. Iva Syslová 23 bodů, 384. Jana Zháňalová 12 bodů a 518. Dana Fialová se 3 body. Jirka Koudelný byl jako vždy nejlepší z našich mužů 82. se 126 body, dále následovali 189. Miroslav Orálek 76 bodů, 212. Honza Nešpor 69 bodů, 250. Martin Klusáček 59 bodů, 643. Jirka Dvořáček 11 bodů a 702. Svaťa Sysel 9 bodů. Celkem bylo hodnoceno 518 žen a 855 mužů.

Na rodinných štafetách se letos nedařilo Klusáčkovým a z prvního místa po druhém úseku skončili bohužel DISK. Pozitivní je, že účast oddílu se rozšířila o Nešporovy. V premiéře 51. místo ze 77 štafet.

Mistrovství ČR ve sprintu si letos zasloužilo naši zvýšenou pozornost. I když skončilo kvůli nezkušenosti a nervozitě DISK, musím vysoce ocenit, že Lenka Křížová byla první ženou našeho oddílu, která si v novodobé historii oddílu vybojovala účast na MČR. Tak Lenko, jen tak dál.

Mistrovství ČR štafet a družstev. Myslím, že je nezbytné se zde i letos zmínit také o mistrovském titulu Honzy Klusáčka na MČR štafet i když těchto úspěchů dosáhl opět jako hostující člen TJ Trutnov.

2. Činnost oddílu

Rok 2010 započal jako každý jiný lednovou schůzí oddílu. Letošní ročenka OOB Třebíč opět zvládla vysoce nastavenou latku z předchozích let. S chutí jsme znovu prožili události minulého roku a jako vždy se o to víc začali těšit na ten nastávající. První sportovní akcí nového roku bylo již tradiční Tříkrálové kritérium. Při vzpomínce na kopce sněhu se i teď dívám, že vůbec proběhlo.

Jako každoročně již v tradiční podobě probíhaly tréninky od listopadu do února v tělocvičně a na své si zase přišly všechny věkové i výkonnostní kategorie, protože kromě tělocvičny pro dospělé běží, dá se říci také již tradičně, také tělocvična pro děti. Jitka Klusáčková využívá své trenérské znalosti a vede již druhým rokem na Gymnáziu kroužek OB. Na jaře jsme (především Martin Klusáček) vypomohli reprezentaci ČR a podíleli se na nominačních závodech ve sprintu, které se konaly v Židech.

Letošní rok se nesl ve snaze přilákat k orientačnímu běhu další zájemce z řad veřejnosti. V dubnu se konal na Sokolském stadionu Den orientace v přírodě, Na podzim proběhl již druhý ročník O-Hrot Cupu (s vysoce atraktivním micro-o), na výukové mapě Spáleňák se konal v Hrotovicích i další závod pro veřejnost, v Trnavě proběhl O-souboj (vyřazovací více okruhový závod) – bohužel ve stejném termínu jako závod v Hrotovicích.

1. května jsme uspořádali další ze zvládnutých oblastních závodů a i když jsme měnili shromaždiště z Dašova do Štěměch závod byl zdařilý a běžcům se líbil. My jako pořadatelé jsme si mohli vyzkoušet novinku, organizaci kyvadlové dopravy ze Štěměch do Dašova. Proto opětovně všichni zúčastnění organizátoři zaslouží veřejné velké poděkování.

Podzimní americké štafety přilákaly také letos poměrně slušnou účast, kruhový objezd byl opět skvělý, zázemí na Sokolském stadionu také, domnívám se, že kdo se zúčastnil tak nelitoval. Snad není třeba připomínat, že pořadatelsky opět vše klaplo. Díky všem, kdo přiložili ruce.

V letošním roce se začal přibližovat náš pořadatelský vrchol. Rozběhly se přípravy námi pořádaného Mistrovství republiky na krátké trati. Proběhly první schůzky užšího vedení, byli kontaktováni starostové přilehlých obcí, vlastníci lesních pozemků (tentokrát téměř 80 vlastníků lesů), orgány ochrany přírody, byly podepsány smlouvy s vlastníkem rekreačního střediska, kde bude centrum závodu, s hlavním kartografem (Petrem Přikrylem), byly navázány první kontakty pro parkování vozidel, začínají se projednávat technické záležitosti – počítačové vybavení, radiový přenos, stavba příběhové lávky přes řeku Oslavu, zobrazování výsledků, ubytování a stravování účastníků, ozvučení a komentování. Práce je před námi ještě mnoho. Věřím, že všichni dle svých možností a potřeb vedení přispějete ke zvládnutí této největší akce, jakou náš oddíl kdy organizoval. Blokujte se 11. a 12. červen 2011 pro potřeby organizace!

Pravidelné předvánoční setkání členů, příznivců a přátel letos nasměrovalo naše kroky opět do Libušina údolí.

Kdo nezaregistroval změnu adresy, tak od letošního roku jsme přešli s oddílovými stránkami pod adresu www.oobtrebic.cz

3. Různé

Z mimosportovních události patří sem, na první místo, vždy vítání nové drobotiny. V letošním roce je to Evička Dvořáčková, které přejeme šťastné vykročení do života a samozřejmě gratulujeme pyšným rodičům.

Na závěr roku začala plavba životem také pro Lukáše a Lenku – od teď tedy L.K. + L.K. Blahopřejeme!

Další gratulace patří také všem našim jubilantům. Jiřík Nešpor (5), Tomík Prášil (5), Tomášek Dvořáček (5), Lucka Jirásková (25), Lenka Křížová (25), Jirka Dvořáček (35), Lenka Palátová (35), Radka Hobzová (35) a především Matěj Hobza (10), Zuzka Fialová (20), Michal Koutný (20), Karel Odehnal (40) a Jana Zháňalová (50). Všem přejeme pevné zdraví a trvalou lásku k OB.

4. Výhled

V závěru listopadu proběhla jako každoročně valná hromada oblasti Vysočina, ve druhé polovině ledna se bude konat členská schůze TTR.

Hlavní akcí roku 2011 bude 11. a 12. června Mistrovství České republiky na krátké trati v Nesměři. Oblastní závod pořádáme 10. září jako krátkou trať na mapě Březová-jih. Shromaždiště na louce u Římovu. 11. září uspořádáme již potřetí závod dvoučlenných štafet.

Každé toto hodnocení sezóny končí stejnou výzvou. Jako každoročně: pište, fotte, poznamenávejte si, rok uteče jako voda a bude se tvořit nová ročenka OOB Třebíč – ať máme stále co číst a na co koukat.

Tříkrálové Kritérium (9.1.)

Nominačky na reprezentaci (9.4.)

2.LV v Jindřichově hradci (10.4.)

5.LV Pořádáme (1.5.)

Dny orientace v přírodě (24.4.)

Jendův veřejný závod (20.11.)

MČR Klasika (18.9.)

